

Verselő Antológia 2008

Irodalmi „virággyűjtemény”

Verselő Antológia 2008

Verselő Antológia 2008

Irodalmi „virággyűjtemény”

Szerkesztő: Komáromi János

ISSN 2060-341X

Kiadta: ANÁRBO Szövetkezet, Paks, 2008
Felelős kiadó: Komárominé Bálint Éva

Nyomdai előkészítés, borítóterv: Komáromi János
Nyomta és kötötte: Szekszárdi Nyomda Kft.
Felelős vezető: Vadász József ügyvezető igazgató

Tartalomjegyzék

Előszó.....	12. oldal
Bán László - Bemutakozás.....	14. oldal
Egy az egyben.....	15. oldal
Udvarunkban.....	17. oldal
Egeret láttam.....	18. oldal
Bankó Béla - Bemutakozás.....	19. oldal
Virágkehely szentély.....	20. oldal
Téli álom.....	21. oldal
A kegyes halál.....	23. oldal
Bige Szabolcs Csaba - Bemutakozás.....	24. oldal
Kemencetűz.....	25. oldal
Hol vagy?.....	26. oldal
Csak haragudj tovább.....	26. oldal
Harc a lidérccel.....	27. oldal
Este.....	28. oldal
Bihary Zsoltné - Bemutakozás.....	29. oldal
Tél nyolc szőlamban.....	30. oldal
Séta.....	31. oldal
Apja lánya.....	31. oldal
A sírás végén.....	32. oldal
Szereposztás.....	32. oldal
Mosó Masa unokája.....	33. oldal
Jonathan lova tán.....	33. oldal
Bódi Virág - Bemutakozás.....	34. oldal
Desserteur (verstani nokedliszagatón).....	35. oldal
Felvettem a keresztet.....	36. oldal
El.....	37. oldal
Tilos a dohányzás.....	37. oldal
Osztály, vigyázz!.....	38. oldal

Böröczki Mihály - Bemutakozás	39. oldal
Szálszerelem.....	40. oldal
Hasonsárgálló.....	40. oldal
Kisországom.....	41. oldal
Vesszőfutás.....	41. oldal
Jutka.....	42. oldal
Versberejítő.....	42. oldal
Fuss el véle.....	43. oldal
A szalmakazal.....	43. oldal
Csillagvigyázó.....	44. oldal
Hétöltő.....	44. oldal
Hazatérő csorda a hídon.....	45. oldal
Mint aki tudja.....	45. oldal
Egybehangzás.....	46. oldal
Arány.....	46. oldal
Tollbamondás.....	47. oldal
Összegző.....	47. oldal
Csörnyei Márk - Bemutakozás	48. oldal
November napjai.....	49. oldal
Spártai hősök.....	50. oldal
Az én Mennyországom.....	51. oldal
Karácsonyra.....	52. oldal
Fehér Tibor - Bemutakozás	53. oldal
Bronzkék ekloga.....	54. oldal
Birs.....	57. oldal
Ne imádd az angyalokat!.....	57. oldal
Forró Hajnalka - Bemutakozás	58. oldal
Ellentétek.....	59. oldal
Ima.....	60. oldal
Egyedül.....	61. oldal
Imát csöndül.....	61. oldal
Találkozás.....	62. oldal
Belémfeléd.....	62. oldal

Geisz László - Bemutakozás	63. oldal
Értelme az életnek.....	64. oldal
Fényedtől élek.....	64. oldal
Csupa dallam ez a nyár.....	65. oldal
Álmodjatok, gyerekek.....	66. oldal
Mici cica.....	67. oldal
Zengem zenéjét.....	67. oldal
Őszi vers.....	68. oldal
Karácsonyi vers.....	69. oldal
Fürdik a Hold.....	70. oldal
Halottak napján.....	70. oldal
Utószó.....	71. oldal
Henger Dorottya - Bemutakozás	72. oldal
Univerzum.....	73. oldal
Vágy.....	74. oldal
Fáj, még fáj.....	75. oldal
Cserép és szilánk.....	76. oldal
Kabai Veronika - Bemutakozás	77. oldal
Megtörés.....	78. oldal
Pokoli esték.....	78. oldal
Lélek madaram.....	79. oldal
A gyűlölet fala.....	79. oldal
Kedves idegent keresve.....	80. oldal
Levél.....	81. oldal
Kerek Anna - Bemutakozás	82. oldal
Egy szfínx szólt belőlem a tűznél.....	83. oldal
A félelem.....	83. oldal
Intellektuális kertészet.....	83. oldal
A Tudás nehézsége.....	83. oldal
Katarzis.....	84. oldal
Másfélperces.....	85. oldal
Egyedül.....	86. oldal
A fájdalom.....	86. oldal
The End.....	86. oldal

Kiss Mária - Bemutakozás.....	87. oldal
Mi tenne jót?.....	88. oldal
Ebben az erdőben.....	89. oldal
Gazdagság.....	89. oldal
Kitágult idő.....	90. oldal
Utazás anyám sírjához.....	91. oldal
Komáromi Áron - Bemutakozás.....	92. oldal
A Druida.....	93. oldal
Komáromi János - Bemutakozás.....	100. oldal
enyém.....	101. oldal
ölelj.....	102. oldal
összeért.....	102. oldal
fordul.....	103. oldal
csak egy villanás.....	104. oldal
ez csak egy dal.....	105. oldal
én éreztem.....	105. oldal
fénykéve.....	106. oldal
állati-derűsen.....	107. oldal
kötél vágyakon.....	108. oldal
Haikuk.....	108. oldal
Kőrösi Sándor - Bemutakozás.....	109. oldal
Emlék.....	110. oldal
Megértés.....	110. oldal
Évek.....	111. oldal
Végakaratom.....	111. oldal
A szerelmes.....	112. oldal
Elhagyott temetők.....	113. oldal
Lakatos Tibor - Bemutakozás.....	114. oldal
Huszadik születésnapomra.....	115. oldal
Csak szánalom kell, nem segítség.....	115. oldal
A kétméteresnél (részlet).....	116. oldal
Hiábavalóság.....	118. oldal
Kartográf-nyaralás.....	118. oldal

Marie Marel - Bemutatkozás	119. oldal
Születés.....	120. oldal
Jó utat.....	121. oldal
Az Én fél.....	122. oldal
A tudás gömbje.....	123. oldal
Borzongó hajnalon.....	124. oldal
Óh, az a fénykép.....	124. oldal
A szerelem.....	125. oldal
Hétköznapi vallomás.....	125. oldal
Orosz T. Csaba - Bemutatkozás	126. oldal
A sors játéka.....	127. oldal
A nádi farkas legendája.....	129. oldal
Angyal a halott város felett.....	134. oldal
Peresztegi Nóra - Bemutatkozás	138. oldal
Perzselő szemek.....	139. oldal
Hamu.....	139. oldal
Bolygód.....	140. oldal
Titkaid.....	140. oldal
Gyémántom.....	141. oldal
Mindenem.....	141. oldal
Boldogság.....	142. oldal
Nélküled Tél.....	142. oldal
Árvíz.....	143. oldal
Viharok felett.....	144. oldal
Sárika.....	144. oldal
Szabó Irén - Bemutatkozás	145. oldal
A vers.....	146. oldal
Köszönöm.....	147. oldal
Víz, víz.....	148. oldal
Azt a pillanatot.....	149. oldal
Mondj igent.....	150. oldal
Veled.....	151. oldal
Határok.....	153. oldal

Tóthné Telkes Csilla - Bemutatókozás.	154. oldal
Jézuska.....	155. oldal
Hull a hó.....	156. oldal
Fekete Madonna.....	156. oldal
Télelő.....	157. oldal
Hárs.....	158. oldal
Fohász.....	159. oldal
Bölcső.....	159. oldal
Törött szárnyú angyal.....	160. oldal
Urbanovics Miklós - Bemutatókozás.	161. oldal
Mátrix.....	162. oldal
...kifejező.....	163. oldal
Volna egy tanácsom.....	166. oldal
Válóczy Szilvia - Bemutatókozás.....	168. oldal
Mindörökké.....	169. oldal
És ott.....	169. oldal
Aludj csendben.....	170. oldal
Nő vagyok.....	171. oldal
Kuporodó boldogság.....	172. oldal
Varga Anna (Ílianne) - Bemutatókozás.	173. oldal
A lelkemben reményfa nőtt.....	174. oldal
Balatoni álmodozás.....	174. oldal
A hárfával mesélek.....	175. oldal
Reménybe öltöztetem a lelkem.....	176. oldal
Karácsony estéjén.....	177. oldal
Városi Angyal - Bemutatókozás.....	178. oldal
Fel ne ébressz örök álmomból.....	179. oldal
Láttam a halált.....	180. oldal
Fehér Súlyom.....	182. oldal
Vasi Szabó János - Bemutatókozás.....	183. oldal
Elhunyt Szolzsényicin.....	184. oldal
A gránátalmafa.....	185. oldal

Virág Balázs Face - Bemutakozás.....	190. oldal
Lábujj monológ.....	191. oldal
Senkit nem lelek.....	192. oldal
Korán reggel és minden este.....	194. oldal
Zsatkovics Edit - Bemutakozás.....	195. oldal
Kétszemközt.....	196. oldal
A barátom vagy.....	196. oldal
Te, ki voltál.....	197. oldal
Fogadalom.....	197. oldal
Árva árnyék.....	198. oldal
Két madárka.....	199. oldal
Morzsáért könyörgök.....	199. oldal

Előszó

Irodalmi „virággyűjtemény”

Anthologia... görög szó. Az anthosz - virág és a legó - gyűjt, olvas szóból származik. Anthologeó - virágot szed. Az anthologia tulajdonképpen virággyűjteményt jelent. Természetesen ma már főként gyűjtemény, válogatás értelemben használjuk. Mégis, azt hiszem rendkívül találó ez az eredeti kifejezés: virággyűjtemény.

Pontosan. Irodalmi virággyűjtemény az, amit most Ön a kezében tart. Különböző írások, különböző virágok, más más hangulatok, más más színek. Van sokszirmú, tündöklő, varázslatos formáival magával ragadó. Van szerény kinézetű, de illatával elbódító. Van amelyik élénk színekben pompázik, van amelyik egyszerű szépségével ejt rabul. Van nemesített, kifinomult és van amelyik csak egyszerűen előbújt a földből. Talán kicsit nyers, kicsit naiv.

Kinek ez, kinek az a virág a kedvére való. Így lesz ez ezekkel az írásokkal is. Lesz amelyiket megcsodáljuk, lesz amelyik gyönyörködtet, megsirat vagy megnevetet és lesz olyan amelyik nem nyeri el a tetszésünket. Ez így van rendjén.

Azt gondolom azonban, hogy a kötetet lapozgatva mindenki össze tud állítani önmagának egy "csokorra valót" a számára kedves írásokból.

Ezért született meg ez az antológia. Nevét verses oldalamról (<http://www.verselo.gportal.hu>) kapta. Az első a sorban, de minden bizonnyal nem az utolsó.

Jó válogatást, olvasgatást, "csokorkötögetést"!

Boldog napokat kívánok Mindenkinek!

Szeretettel: Komáromi János (koma) - szerkesztő

Bán László

Mivel az élet ezernyi területét, és az emberi képességek tarka sokszínűségét a maga teljes kavalkádjában szeretném megismerni, ezért nyughatatlan belső késztetés vezet egynéhány évtizede utamon, melyen festmények, plasztikák, versek kerültek-kerülnek ki kezeim közül, hol a nehézségekkel való birkózásnak, hol egy megélt kép átadásának, hol csupán az örök emberi játékosságnak, vagy ha úgy tetszik az új technikák és újabb és újabb utak keresésének a jegyében.

Hiszem és vallom az ember szabad választását a felé irányuló kérdések megválaszolásában, ugyanakkor eljutottam annak tudatáig, hogy az érdem sosem az enyém, hiszen csak egy egyszerű szál vagyok a mindenség tarka szövetében. Úgy is szoktam mondani, hogy egy ecset vagyok a világ kezében, s ki milyen képet fest velem, az tőle is függ.

Egyébiránt családomban folyamatos művészeti műhelymunka folyik, hiszen két gyermekem zenei pályára készül, édesanyjuk pedig biztosítja az igazi és szabad kreativitáshoz szükséges háttérrel, nemritkán a bohémek elviseléséhez elengedhetetlenül szükséges toleranciával.

Egy az egyben

Egy az egyben megvan egyszer
Kettőben meg kétszer egyszer
Elmondom én még ez egyszer
Egy az egyben megvan egyszer

Kettő fateknő
Eszkendőre esztendő
Ami elment már nem jó

Szánom bánom három
Nincsen nekem párom
Azért nincsen párom
Mert a nevem három

Négy kereke a szekérnek
Gurul tovább Kecskemétnek
Le ne maradj te se róla
Pattanj fel a rugós lóra

Öt ujjam nő egy kezemen
Lábamon is csak öt terem
Hiába is öntözgetném
Akkor sem nőne több ötnél

Hat kis veréb csicsereg
Kis fiúcska pityereg
Ne pityeregj Pityukám
Hat almát kapsz délután

Hét pettyes a Katica
Elszakadt a tarisznya
Ha elszakadt majd megvarrják
Ne álljunk meg menjünk tovább

A nyolcasnak nincsen lába
Nem is mászik sosem fára
Ha ő fára mászni tudna
Nem nőtt volna ily nagy hasa

Kilenc lúdhoz jár egy gúnár
Elaludt az öreg molnár
Noszogatja a molnárné
Friss a cipőd ébredj Kázmér

Én lettem a tizedik
Meg sem állok Szegedig
Bérelek egy csónakot
Úgy kívánok jó napot

Udvarunkban

Udvarunkban néma kacsák totyognak
Miközben a tyúkok folyton locsognak
Elkárálják azt is amit nem láttak
Nagy tudói ők ennek a világnak

Fickó kutya a lármára felébred
Hegyes füllel figyeli a beszédet
Nem szeretne lemaradni tudásban
Tudnia kell mi folyik a világban

Legyek szállnak Cilla tehén hátára
Jobbra-balra nagyokat csap farkával
Hallgatása a tyúkoknak nyugalom
Jól érzi ő magát itt az udvaron

Ha biz' egyszer csend teremne
Cilla tehén nagyot bögne
Kevés tejet adna este
Mi jutna a kis bögrémbe

Tojófészek üres volna
Lusta kutya elaludna
Tolvaj banda megjelenne
Mindenünknek lába kelne

Tyúkok ti csak fecsegjeteK
Csapkodd Cilla a legyeket
Füled kutyus legyen hegyes
Mert a világ ettől teljes

Egeret láttam

Egeret láttam
sajtot rágta
egyet csaptam
az asztalra
Belebújt
a
lisztes zsákba
Kormos cica
fuss utána
Kapt el
gyorsan
ha
tudod
Lesz
egy finom falatod

Bankó Béla

Bankó Béla nyugdíjas pedagógus vagyok, 1939. január 29-én Bodajkon születtem. Szülőfalumban, Sárbogárdon, Székesfehérváron, Pécsen és Budapesten végeztem tanulmányaimat. Tanítóképzőbe, tanárképzőre és egyetemre jártam, magyar-történelem-testnevelés és pedagógia szakon végeztem. Tanítottam, tanulmányi, majd pedagógiai felügyelő, igazgató helyettes voltam. Életem nagyobb részét Barcson töltöttem, három diplomás gyermekem és két egyetemista unokám van.

1999-ben mentem nyugdíjba, de még öt évig dolgoztam. Életmódváltást követő elfoglaltságaim egyike az írás, bár azelőtt is írogattam, de csak az utóbbi néhány évben szántam rá magam, hogy a nyilvánosság előtt is megjelenjenek munkáim. A Pécsi Új Hangban, a Boldog Jövőnkért Alapítvány szerkesztett Lyrában, a Kavicsok és a Szárnypróbálgatók antológiákban közölték írásaimat. Aktív koromban gyakran vettem részt sikeresen megyei és országos pedagógiai pályázatokon.

Az interneten a www.bja.hu – Kortárs irodalom oldalain olvashatók verseim. A Boldog Jövőnkért Alapítvány által meghirdetett Év verse – 2007. Pro Bono Irodalmi Díj pályázaton II. helyezést értem el.

Virágkehely szentély

Lángba borul már színcoronája,
pártapalástja, mint a szivárvány,
lengve, törékeny, légies látvány.
Homloka bíbor, mandula szempár
csillagot gyújt fel az égen,
s hallgatag csöndje hangulatélmény,
mint mikor este kúszik a napfény.
Kék levelében a sárga mező
mint üde szentély, íve ovális,
szirma szegélye esteli nappír.
Rügyfakadását féltve vigyázza,
kelyhei mélyét társa porozza,
és idegentől – bár csuda kertész –
zárja a nektár mézízű fészket.
Mint ha egy gótikus templom
nyílna zarándok elébe:
Főkapu oszlopos rendje
szűkül a csúcsívek alján,
várja az isteni hívét,
és befogadja epedve
üdvözülésre a vándort.
Sok színű ólomüvegre
hullik a szűrt fény s üzi az árnyat.
Lengve felizzik a tömjén,
illata, füstje - ég fele szállván -
hívja az ember őskori álmát.
Orgona bűgös száll fel a

bordaívekre, s halk futamokkal
rezdül a lelked a hangra.
Benned is gerjed gének akkordja.
Gáttalan vér fut szét az erekben,
lúktet a tested, nyílnak az ajkak,
és a szemedben gyúl ki a dicsfény,
s hirtelen elnyel az örvény.
Rendül a föld is, tombol a magma,
kaldera mélyén fröccsen a hímpor,
s térdre bicsaklik, ernyed a vándor.
Boldog álétan lángja a sárga
virágnak felcsap az égig,
és a kehelyből égve lövell ki
kéj gyönyörének vértüzű fátyla.

Téli álom

Nyárutóján, ősze hajló estén,
mint az árnyék a rengeteg szélén
hívatlanul besurran a szellő,
megkócolja és borzong az erdő.
Bíborszínben ég most még a környék,
mint napnyugtán felhő járta tájék,

úgy játszik még, mint a fény és árnyék,
hetek múltán avarszínnek vélnénk.
Kúszik az ősz s vetkőznek a fák is,
az öreg tölgy és a sudár kóris.
Széljárásban elköszön a magja,
benne szunnyad jövője és sorsa.

Minden magban ott van a mindenség,
mint a cseppben a tengernyi mélység.
Minden magban ott a halál árnya,
pusztulása új élet forrása,
minden mának kezdete a végzet,
s elmúltában összejtekét éltet.

Már megfogant, van is már és még sincs,
ahogy szűnik, belül érik új kincs.
Tudd, a mának lényege a belső!
Védő burka? Az csak látszat, külső.
Kíváncsi vagy, milyen a lét arca?
Amit nem láatsz, az a rejtély nyitja!

Nem fecsegi lényegének titkát,
de míg világ, addig őrzi folyvást:
az a semmi, az a kódolt minden,
az mi majdan újra szárba szökken.
Örökítve sorsa meg van írva,
s avarszőnyeg téli álmát óvja.

A kegyes halál

/Édesanyánk halálára/

Dolgos asszony, mint egy férfi fáradozott nap-nap,
Reggel, este imádkozott, mint egy hívő, jó pap.

Napok óta meg sem szólalt, bent szakadt a hangja,
Lelke mélyén megtisztulva a halálát várta.
Vágyott is már évek óta a legfőbb úr elé,
Fáradt lelke most kelt útra az égi fény felé.

Hívta gyakran segítségül istenét a bajban,
Kenyér alján keresztforma s hálát adott halkan.
Égszín szeme elhalványult, csak fényt s árnyat látott,
Mint vak ember, emlékekből merített világot,

Megrebbenő szeme héját csak belülről nézte,
Rendítetlen tisztessége vetült ki a képre.
Mielőtt a fény kitárult, a végső szó után
Minden sóhaj feloldozás a fájó múlt jogán.

Mikor elment istenéhez, nyugodt volt az arca,
Ráncredői kisimultak, mintha csak aludna,
Békés lelke, mint a jászol, istenfélő szállás,
Véreinek mindhalálig útra való áldás.

Bakonyi szél, mély dübörgés messze kerüljétek!
Néma hantján hívatlanul hangoskodni vétek.

Bige Szabolcs Csaba

Nyugdíjas éveim bearanyozó szenvedélye lett az írás. Szándékom mindig a jobbítás. Nem tudálékos tanácsokat osztogatok, de a dolgok mögött mutatnám a jót, az unalom mögött a felemelőt, az egyéni sorsban az általánost, s értékekből a hagyományost. Írok verset, prózát, karcolatokat, emlékeket emberekről, tájakról, és közbecsempészek egy kis helytörténetet, ha a téma úgy hozza. Néha fordítok kortárs szerzőktől, hogy tágítsam olvasóim horizontját. Vallom, hogy a megismerés a megértés kulcsa.

Kemencetűz

A régi kemence előtt ülök.
Némán hallgatok
A lángok játéka bűvöl el:
Fel-fellobban,
Néha szikra pattan,
S a sustorgó láng hozzám beszél.
Sorolja, mit most elemészt:
Szép szerelmes levelek,
Szívhez szóló sorok,
Képeslap anyámtól,
Azt írja nem beteg.
Könyv is lett a lángok martaléka.
Valakinek kedvence volt talán.
Újság, jegyzet, vonalas írka, számtan füzet,
Ez a végső tettük - táplálni a tüzet.
Emlékkönyv került, ím sorra,
Konok lapja még maradna,
Idézetek, bölcs mondások sorjáznak rajta,
Egyik felizzik – ez végső tusája:
"Előtted a küzdés, előtted a pálya..."

A holnapért ajánlott áldozat, ami ott ég.
A kemence tőle felmelegszik és
Sül benne éltető kenyér.

Hol vagy?

Az akác fehér fűrjeit ringatja a szél,
Méhek raja döngicsélve nektárt kutat,
Harangszó csendet feloldó hangja kél.
Hol vagy, kedves? hova, merre vitt utad?
Szökken egy hal, víztükre meghasad,
Zöld cikkanással a jégmadár itt terem,
Homály bujkál már a parti fák alatt.
Hol vagy, kedves? Miért nem vagy velem?

Még fény csillan a rózsaszirmokon,
De hosszak már kertemben az árnyak.
Keserű panaszra azért nincs okom.
De hol vagy kedves? Tudod, oly rég várlak!

Csak haragudj tovább...

Ha haragszol, akkor is te vagy!
Ha pörlekedsz velem se baj,
Csak itt legyél, és törődj velem.
Mondod: Téged féltetek,
Mikor veszekszem veled.
S én hálásan tudomásul veszem.

Mikor gyermek voltam és későn értem haza,
Fegyelmezetlenségem miatti haragodba
Láttam mindig aggodalom vegyült és
A letagadhatatlan örök anyai féltés.

Gyermekként bántott a megrovó,
A haragos szigorú szó!
Duzzogtam, hogy senki sem szeret,
Nem foglalkoznak vélem eleget...
Most hiába várom intő szavad:
Vigyázz, fiam, azt nem szabad!

Mikor felnőttem, melletted mindig a béke vett körül,
És szeretet sugárzott csillogó szemedből,
De akkor is aggodalom lapult a mélyben,
Akár egy távoli csillag a nyári éjben.

Harc a lidérccel

A végtelen égen tűhegyes csillagok
Szemem szúrják, sértik, hiába hunyorgok
A hold is, mint pöröly bunkója fenyeget
Fejemre zúdítja az éjjeli eget

Hajnali fény hoz kevéske enyhet talán
Vörös nyilától menekül a homály
De a sarokban tovább is ott a lidérc
S merőn figyel, meddig vagy még merész

Nyüzsgő, dolgos óráim alatt csöndben ül
Nem gátol, akadályoz, nem bírál fölül
Kivár, övé majd újra déli pihenőm
Zsigereimben tombol, elszívja erőm

Messze úzi tőlem tekinteted, szavad
Erőd, s biztos lényed bátor hőssé avat
Jöhet a csend, a rettegés, jöhet az éj
Illan a félelem is, ha két karod véd

Este

A fényes ablak világos négyszöget vetít elém
a hóba
A fagyott villanydrót vállamra csillogó dérpelyheket
szítál
Ott imbolyog *egy* az útközepén, s a hidegben rekedten szól
a nóta
A jeges úton csusszan az autó. - A póznánál reccsenve
megáll.
Egy pörge kalap gurul a szélben, bántón visong
a sziréna,
Kék lámpák kúsznak látóterembe. Rémuült lelkem
oly béna.
A szikrázó ünnepi fények bántók lettek egy
perc alatt
Mintha csúfot üznének velem. - Egy helyen lehullt
a vakolat.

Bihary Zsoltné

1943-ban születtem, Budapesten. Családilag férjezett, három fiús mama és háromszoros nagymama vagyok. Hivatásom orosz-francia szakos középiskolai tanárnő, 1968-tól 2003-ig megszakítás nélkül gyakoroltam.

A művészetek szeretete családi örökségem, de aktív üzését nyugdíjba vonulásom óta mondhatom intenzívebbnek. Így is inkább ritkásnak.

Írok, fotózom, sőt most, túl a hatodik X-en fedezem fel a digitális önkifejezés lehetőségeit. Abszolút amatőr alkotónak tartom magam, aki csak azt és akkor veti papírra, ami éppen, olykor már-már racionálisan szinte megmagyarázhatatlanul, nagyon foglalkoztatja, mélyen belül. Az azért nem véletlen, hogy mostanában az unoka a téma.

Eddig különböző, önerőből megvalósított amatőr antológiákban fordultam elő.

Tél nyolc szólamban

Tél, tél, tél, tél, tél, tél
Szél kél, kél, kél, kél, kél

Hó torony hógolyó
Kormos ló foltos ló

Pata pattan kattan
Halkan az ablakban

Száz srác álman szárnyán
Lám már szán száll száz zsák

Föld fölött köd fölött
Örömet ötvözött

Ühüm-bühüm üdül
Úr füttyül ürügyül

December eressz el
Meleget keressek

Hi hi hi kibírni
Sí siklik sí sí sí

Séta

Csacska szarka
Szava csattan
Anna csatja
Kattan pattan
Dajka ballag
Nagypapa
Haja havas
Nagy labda

Apja lánya

Genetikailag semmi de
Semmi köze
Pörrrrgeti mégis
Mégis pörrrrgeti
A francia errrreket

Negyven évle
Szúlosvizet kélek
Lebeg (éltsd rebeg)
Az unoka
A gyelmek gyelmeke

A sírás végén

Bíbor Bíborka
Borka Babszem Uborka
A sírás végén ott
A sírás végén ott
a sírás végén ott van
a mama cicije

Szereposztás

Ez itt a kis cica
A neve Hócica
Te vagy cica mama
Másképpen Cicuska
Én vagyok a Big sister
A hugi meg
A hugi meg
A hugi meg
A harapós kiskutyá

Mosó Masa unokája

Zörren csörren koppan roppan
A hajnali lépcsőzugban
Valami valami

Félős süni szusszan csusszan?
Halihó hallali
Ez itt nem Euro ám
Ez itt Kali-foparnia
Reggelit keres a zsákban
Mosó Masa unokája

Jonathan lova tán

Jonathan lova tán
Fennakadt a szilvafán?
Szilvafán Jonathan
Nád tilinkón furulyál

Hallja ám Jonathan
Lova lába kalapál
Nád tilinkó dallamán
Fennakadt a szilvafán

Bódi Virág

Egy Heves megyei faluban, Horton nevelkedtem. Most Szegeden élek. Tanítok és fordítok. Bármi, amit ezután magamról írnék, az túl sok lenne s egyben túl kevés. Úgy vélem, ez a néhány vers épp elég, hiszen egy vagyok ezekkel a sorokkal, intim megfontolásokkal, melyek most batyujukkal vállukon indulnak el tőlem, hogy újabb és újabb metamorfózison menjenek keresztül az olvasóban. Hagyom, mert hiszem, „Sorsot szövök a költeménybe/ Ha nekem van, hát legyen neki is/ Lelke, teste, álma, színe legyen/ S fonákja, minden, ahogy nekem/ Vétke, föloldozása...” (Németh Zs.) Kérek mindenkit, belsőleg használja!

Desserteur (verstani nokedliszagotón)

köldököm köré gyűlök
tűrök
tányérodba sandítok
és mászok
tortalaphangon
dünnyögő sáv a séf
rám se néz
úgy kandíroz

cukor máz lim-lom

hagyom
szolgálj ki
magad
át nem engeded nekem
a kormányt
hogy Isten poros ujjából kelt fánkba hajtsak
levesedben idegen hajcsat
szélvédődre alvadó lekváros kanszaftot fal csak
kaviárba lógotod orromat
lerágod salátakabátomról a gombokat
velőmből szürcsölsz kocsonyás görcsöket
kedvedre karmolok húsemeletes tömböket

félrenyelsz aztán
köhögsz
kiköpsz
asztalod sarkán
már villádra éhesek
a marcipánkeblű
akciós krémesek

Felvettem a keresztet

a fürdő felé tekeredve bútorokhoz dörzsölődöm
lekoptatom magamról a göncöket
lábszáramra tapadt elnyűtt kígyóbőr
a félig lecsúszott ciklámen térdzokni

kádba lendülök és
elmerülök a hitvesi szövetség
mosogatólevében
kezek súrolják hátam
a férj nevében
odaégetett pirítós szivacsom
pórusokban fészkelődő elszenesedett morzsáktól
szutykos bőröm

szappanos tavirózsa-tutajokat
készül orrlyukaiba szippantani a lefolyó
vizes jobbam kapálódzó ujján
mint mocsári gyűrűsféreg
rántja össze izmait a fémes szentség

a rohadt aranykarika

E1

(Kazincbarcika, 2007. február 22.)

a busz üvegére
fröccsen a fák pettyes zöldje
innen még látszik a gyár
mellette csehó
biliárd
kamaszodó negyvenesek lökik a golyót és
fáradt gimnazisták
szívják tartalék nők rúzskeretes slukkjait
ujjaik végén fonnyadt nikotin
odakint
alfahímek húzzák össze magukon a februárt
a bicikli vázán lány szövetbe ágyazott
nem
csak az ő ingüknek van ilyen jó szaga
széna és pipadohány
talán

Tilos a dohányzás

téged, szedres arcú kukoricababát
majd karjukban visznek
az elsőre kórházi akrobaták

fejed alá gyúrik fakón sárgászöld hajad
hypóból szótt gyári ágyhuzatba fecskendeznek
és szájukból nyújtják feléd az utolsó cigit,
de nem kell

hazudj illedelmesen! várj!
hátha hagynak egy csikket
a vizespohár alján

Osztály, vigyázz!

szavak vagy
nyakadban hanyag lánc a ránc
mire föl
magad fűzöd s
jelentesz
tisztelettel
izzadó tenyérrel
a tan-ár asztala
az osztály társadalma és
a tábla között szorongva
majd számárfüles irkádba
leírsz engem
végleg

talán az adódból is

Böröczki Mihály

Önéletírás

1946. Vaszar. Gyönyörű gyerekkor. Iskola.
Szeged. Felhőtlen fiatalság. Érettségi.
Budapest. Műszaki Egyetem. Kemény kitartás.
Diploma.
Pápa. Dac és hit. Neki az Ismeretlenek.
Vasút. Versek. Vonatok.
Pályagörbület. Végállomás. Szombathely.
Napilapok. Hetilapok. Folyóiratok.
Önálló kötetek. Fénytörések. Vadkörtefák.
Vesszőfutás.
Antológiák. Ünnepek. Hétköznapok. Két
gyerek.
Befejezés. Kezds. Új élet.
Szerelem. Öröm. Harmónia.
Jegyenék. Stációk. Végtelen út.
Vagyok. Tűnődöm. Létezem.
Élek. Írok.
Anyám templomba jár.
Szeretem a vadkörtefákat.

Szálszerelem

Mikor két fűszál egymásba szeret,
kitakarják a felhők az eget,
s míg puha, meleg ágyat vet a föld,
egy fuvallattól föllibben a zöld.

Hasonsárgálló

Napot álmodtam száz sugárral,
de egyetlen szál sem sütött,
így én kentem be sárga sárral
az érni készülő tököt,

elbíbelődtem a határral,
két göbös fűcsomó között,
de az a tök a sárga szárral
egész más napba öltözött.

Felhőt hízott az istenadta,
mert elsősorban Isten adta
alá a barnálló röögöt,

én meg az örök semmi fattya
rágurguláztam fényt kacagva
a dudorodó örömet.

Kisországom

Fuldoklódik a világ,
birkózik a pénzzel,
minden lukja, ami tág,
megtelik penésszel.

Szárad parlag, szárad ág,
varjúhang a vészjel,
s kipusztul a vadvirág
együtt a vetéssel.

Kis országom, ugye rád
nem pörlődik ez a vád,
szalonnát szelsz késsel,

kenyérrel lesz katonád,
s bárkivel megosztanád
emberöleléssel.

Vesszőfutás

Fut a világ, minek kéne
szaladnom az elejére,
sose fájjon, amit tettem,
úgyse hal meg más helyettem.

Jutka

Ha ceruzáim végleg messzi tűnnek,
kis fűszálakat adok majd betűmnek,
és hajnalonta zöldből összehajtlak,
hogy csillogjon a neveden a harmat.

Versberejtő

Olyan vagy, mint az élő hittan,
az Isten pap nélkül is itt van,
itt nincs ministráns, nincsen oltár,
csak amit nekem varázsoltál,
hát kezemen már kezéd látom,
eligazítod a poháron,
bár nem iszol a miseborból,
de hörpintesz egy szót a sorból,
s én figyelek is – ne felejtsem,
hogy sorok mögé bújsz a versben,
hát odahagyom az egészet,
és pipacsot írok, meg rétet,
s a harmatban, amit a fű hagy,
egy zöldet csillogó derű vagy,
és látszik, amint zárt gerezdjén
egy piros táncra kér a napfény.

Fuss el véle

Ez a világ tőled kerek,
hiszen beleszerettelek,
s kör-köribéd, mint egy gyerek,
csillagokat hempergetek.

A szalmakazal

A tehenek, a lovak meleg alma
volt általában éven át a szalma,
az udvar hátsó fertályába rakták
a szálanként villázott szalma kazlát,
a villahegy is olyan sorba toltá,
hogy lecsorogjon eső, hólé róla,
a parasztudvaron ő volt az égbolt,
de szép nyaranta sok szerelemé volt,
a szalma árnyas alja, szinte várta,
ki bújik nyári melegében nászra,
de fogyogatott, egyre lejjebb lépett,
a vonyigó az oldalából tépett,
s csak akkor látta élte széle-hosszát,
ha ráheverték, puhára taposták,
most gépek nyüvik, henger-téglaforma,
csak vár a tarlón szerte-széjjel szórva,
nem magasodik ma már szálról-szálra,
a szérűn új úr ül, a szalmabála.

Csillagvigyázó

Az arca gyűrött ráncba rejtett,
úgy leng-ing, mint kit lelke tart,
de ez az öregasszony-termet
már kilencvennégy éve hajt.

A szeme pásztázza a kertet,
a gaz már mindent körbemart,
motyog – az Isten itt felejtett,
bár tudnám, hogy még mit akart.

Vén Mária nénimet nem értem,
valamit őriz szép kezében,
ölelgetem és hallgatok,

míg meglátom a fényt szemében,
mit annyi boldog nyári égen
leragyogtak a csillagok.

Hétöltő

Mi marad majd a hét napból utánad,
a sor, a könyv, az átkuszált papír?
Az ember eljön, akár a vasárnap,
és hat napig a hetedikről ír.

Hazatérő csorda a hídon

Meleg-puhán barnállanak,
ding-dong meghimbált testük alatt
a vékony hátú, óvatos fahíd.
Párálló zaj, a kolomp hangjait
bongó hosszúra nyújtja meg a por.
Az egész táj az egyszál hídba forr,
mintha egy óriás marok szorítaná
lélegzetvisszafojtva,
s a híd két szélén kitüremkedik,
és rácsodul a vízpartra a csorda.

Mint aki tudja

Egy fát szeretnék valahol.
Akár kopárat, akár zöldjébe borultat
- egy érthetetlen azonosulást.

És csak állok, hajladozok
- örökös készenlétben -
mint aki tudja
- háborúznak az ültetvényesek.

Egybehangzás

A papírlapon elrakosgatok,
mint oltárterítőn a jó papok,
az Isten bízta rám a lelkeket,
hát celebrálok összes versemet.

A hallhatatlan hangra hallgatok,
és minden szónak jó esélyt adok,
s hogy haragjuk ne szegje kedvemet,
teszek közéjük gondolatjelet.

De jön néhány szó – fűjtat, mint a vad,
úgy születtek, hogy holtig vívjanak,
és gyötrik egymást, mint a jót a bűn,

s ha bekiáltom, milyen dal fakad
az ölelésükből a toll alatt,
már nekem húzzák egy szál hegedűn.

Arány

Elöttem szótalán betűk.
Történetek mögöttem.
Üresednek a mondatok.
Nehezedik a csöndem.

Tollbamondás

Nem ütöttem, nem pöröltem,
haragomat összetörtem,
volt örömöm, evett kórság,
bánatomat széjjelszórták,
volt, ki ölelt, volt, ki áldott,
adtam csókot, kaptam átkot,
fájt a szívem, fájt a lelkem,
s míg az Istent bepereltem,
felhőibe mártott fecskék
ceruzáim kihegyezték.

Összegző

Békével jöttem, verset írtam,
úgy mosolyogtam, ahogy sírtam,
adtam örömet, adtam vágyat,
szívére szorított a bánat,
loptam fűszálat a mezőről,
lélegzetet a levegőből,
jó útra szerelemmel tértem,
és úgy halok meg, ahogy éltem.

Csörnyei Márk

1991 június 29-én születtem Keszthelyen. Zalaapátiban lakom, szakközépiskolába járok Keszthelyen, informatika szakra. Előtte Pápán tanultam a református gimnáziumban két és fél évig. Szeretek verseket írni, de még annál is jobban szeretek és tudok rajzolni. Nem tudom mit írjak még... meséljenek a versek...

November napjai

Lábam alatt zörögnek november lehullott, színes fiai
Fülemben zúgnak elsúgott szavai
Az öreg fák előtt táncot lejt a szél
Ez a világ tán csak novemberben él.

Falevél és por csapnak a szemembe
Mint egy kis madár, repülök a vén széllel szembe
Meglátni egy bölcsebb arcot a bágyadt lombok felett
Milyen lehet szélként szállni az emberlét helyett?

Gyermeki vágyak törnek elő, míg a parkban sétálok
Elképzelem, hogy mint szél, szárnyak nélkül szállok
November varázsával egyé váltam mára
S szemem, mint a falevelek, ráborul a tájra.

Izgó-mozgó állatkáknak tűnnek a levelek
Kiket, mint gazdájuk, terelnek a szelek
Szülőfáik; tölgyek, bükkök mélyen hallgatnak
Átadták már lelküket a novemberi napnak.

S ahogy a délután estbe fordul át, a felhők összegyűlnek
A park körül ítélőbírákként némán, csendben ülnek.
S a Nap nyugaton lassan lemerül a mélybe
Ahogy ez a novemberi nap is átlibben az éjbe.

Spártai hősök

Itt fekszünk, vándor
látod a testünket?
Látod, a vér hős szívünkéből
mily vörösen lüktet?

Elhullottunk mindahányan
elmosott a tenger
de tízen hulltak el közülük
míg nálunk halt egy ember.

Méltók voltunk a nevünkhöz
halálig küzdöttünk
meghaltunk, de mind megtettük
azt, amiért jöttünk.

Harcoltunk a haddal
melynek végét se láttuk
s ha lándzsánk, kardunk törött
fogunkat használtuk.

Kint király és katona
egy lélekkel harcolt
és egy szó nélkül túrtuk
ha kard szívünkbe karcolt.

Büszke lehet ránk a haza
ezt vidd hírül, vándor
oly nép, mint a spártai
nincsen közel s távol.

Az én Mennyországom

Hallasz engem, Isten?
Fent vagy egyáltalán?
Ki lépcsőn mászik a mennyekbe
odafent mit talál?

Kiféle vagy, miféle?
Sokaktól kérdezem
de nem kapok választ, hisz ők is
összevesznek ezen.

Sokszor kémlelem az eget
a fehér felhők fölött
a Könyvben vajon mi rejtőzik
az írott sorok mögött?

Szól-e fent a hárfá?
Égnek-e a fények?
Papok mondják, higgyek
de tényleg ez a lényeg?

Elmondom, mit hiszek
vagyis mit remélek
hogy mit várok a haláltól
ha itt már nem élek.

Képzeld el a Mennyet
de úgy, ahogy akarod
és a végén lehet – miért ne?
lehet, hogy azt kapod.

Karácsonyra

Ott kint dül december
minden fát hó borít
de bent, a meleg házban
a zord tél nem háborít.

A díszes fa a nappaliban
mintha örökké ott állna
ontva ezt a csodás érzést
melynek nincsen párja.

Lám, Karácsonyra az idő
rozsdát még nem festett
máig emlékezzük
ahogy az Ige öltött testet.

Tele minden templom
mesés ez az éjjel
a hit az, ami összetart
és sose enged széjjel.

Kint az utcán, lábak alatt
a friss hó meg-megropog
éneklő gyereksereg, s szívük
mily egyszerre dobog!

Azt ne mondd, hogy hidegen hagy
hogy semmit nem érzel
ilyen csak egyszer van egy évben
s felér minden pénzzel.

A boldogtalan arcokon is
ma mosoly villan talán
ahogy fényt áraszt a sok dísz
házainknak falán.

Az ajándék nem fontos
hogyha érzés nincsen
a szeretet számít, s hogy mindenki
osztozzon e kincsen.

Ez az, mit én Karácsonyról
hiszek és gondolok
s nem hiszem, hogy a világon lenne
még egy ilyen dolog.

S most, még ha éppen
nem is vagyok Veled
szép s boldog Karácsonyt
kívánok én neked.

Fehér Tibor

Egy Makóról, a Maros menti Konstantinápolyból származó amatőr, koszorúzatlan költő vagyok. Ugyan Szegeden születtem 1992. Bálint napján, mégis Makó a szülővárosom, ahol élek, amiből táplálkozom. Ebben a kis mikrokozmoszban, ebben a mi kis Bizáncunkban sorokban, trópusokban és néha-néha egy fekete-fehér zongorán szólaltatom meg gondolataimat, érzéseimet.

Itt végeztem, a történelmi Belvárosi Általános Iskola Alapfokú Művészetoktatási Intézmény és Logopédiai Intézetben, majd később tanulmányaim visszaszólítottak abba a városba, ahol ténylegesen először láttam meg a műtöslámpafényt, s így váltam a szegedi Deák Ferenc Gimnázium bejáró tanulójává.

Amatőr költő vagyok. Irodalmi múltam nincs. Kezdetbeli verseim a Makói Fiatalok Lapjában jelentek meg.

Publikációim:

2006. november-december, Makói Fiatalok Lapja

2006. június-július, Makói Fiatalok Lapja

2006. május, Makói Fiatalok Lapja

2005. december, Makói Fiatalok Lapja

Bronzkék ekloga

Bérószosz:

Morzsa híján kell csak a gyömbér, bábeli gyömbér,
Gránátalma, sirokkó, úrbeli tűzvörös alma.
Kétszáz mina súlya ez izzadt sékeli testen,
Bronzkék hagymát morzsol a karja, írnoki karja:
Pap vagyok. Akkád. Bél a pásztorom, áldom a napfényt.
Főm muskénium, két keze gyenge, de tartja
Sztéléjét a nagy ensi uraknak, míg le nem enged
Napfénytől martan, s gyékény ruha százfele mállik.
Pap vagyok. Akkád. Nyájam a zikkurat édeni népe.

Azt akarom Nergál-sar-uszur, hogy a vért, ami vére
Áldozatodnak, sose mossza le rólad a napfény!

Ninivei pásztor:

Hála, nem izzik Eufrátesz, se a sója nem éget
Vért ki e kézből, ami állatot ad neki társul!
Árpaselyem koszorút ad a bézs szín pusztai nyájnak,
Tükre szezámolaj, ónszín sártól zöldre besárgul.
Hangját lesve is többnek tűnik e fényteli illat

Szülte halandó, mandarin ének, szép jogot árul
És igazat: a lányom e bronzkék bábeli tündér.

Bérószosz:

Tündért látsz csak, míg nekem ő maga jerkeszemű rém!
Sógora vére a trónja. Nincs más fény csak a bőrön,
Izzadt bőrön tükröződő hettita penge.

A hang:

Jerkeszemű rém... ez vagyok én, csak a jerkeszemű rém.

Ninivei pásztor:

Nádcukor arcú szürke igazság! Elfagy erénye...

A hang:

Jerkeszemű rém... ez vagyok én, csak a jerkeszemű rém.

Bérószosz:

Szörnyű bűnét sose mossa le róla a napfény!

A hang:

Pusztá nevében hordalak, így lett szolga az ensi.
Lényeddé tesz a tettem és a bilincsem a testem.
Nergál! Gyilkosok istene... így a tiéd ez a senki.
Most már morzsa híján sem kell bábeli gyömbér,
Nem kívánok semmit. Tőled. Bűnre keresni
Írt csak a vágyam, akár egy bronzkék jércemadárnak.
Jerkeszemű rém így csak a neve béna fölösnyi
Testemnek. Várni az el se jövőt csak a vágyam.

Ninivei pásztor:

Vak vagy Bélnek pásztorá: az a jerkeszemű rém,
Aki fölfalja a bűnbánónak a szívét.

A hang:

Bronz. Árpaselyem. Fény. Végre szabad vagyok! Élek!

Birs

Birs a bába, a balzsamozott
Bűnös bojkott! Vágja a nád.
Ó te, Maros és Velnök zarándokát
Bár sömöréből megszabadítanád!
Tűzzománcos ír:
Zsenge birsfogú kenyér!
Vajban ég-e a kajszivirág?
Vagy jégbe' vaníliaszál?
Add meg a választ, s meggyógyítottál.

Ne imádd az angyalokat!

Ki még a macchiát is mézbe mártotta,
S fellázadt, hol egy pannó szétszakadt
– Szeráf csók a szívcsakrámra –
Ne imádd az angyalokat!
Nefilim vagy népeink? Kerúb lángoló
Lovon borogassa homlokomat,
Tűzzel pörölje a mantrát:
Ne imádd az angyalokat!
Körülötted, mint karma, a kálvária kenyerek
Követelik manna ízű adományod:
A választ, hogy ember, miért
Ne imádd az angyalokat?

Forró Hajnalka

„Olyan világban festem érzéseimet, ahol a könyv meg a penna társai egymásnak...”

1970. június 28-án születtem Erdélyben egy irodalomkedvelő családban. Kézdivásárhelyen élek családommal és két kislánnyal, akik életem legnagyobb kincs és örömforrását jelentik.

Az irodalom és olvasás iránti szeretetem révén már gyerekkoromban próbálkoztam versírással, majd az évek folyamán (kisebb, nagyobb kihagyásokkal) született pár írásom.

Gondolataimat akkor valósítom meg, amikor arra készítek valami - főleg személyes érzések, benyomások hatására.

Verseimmel a nyilvánosság felé igazából 2005-ben fordultam. Elsőként néhány amatőr internetes irodalmi portálon publikáltam, majd a BJA Alapítvány Antológiásorozatában illetve a Fulltükör 2006 Antológiában jelentek meg írásaim.

Verseim által szeretnék eljutni az önkifejezés olyan szintjére, ahonnan pozitív élményeket meríthetnek azok, akik rátalálnak gondolataimra.

Titkon azt remélem, hogy az elkövetkező években lesz mondandóm életről, barátságáról, szeretetről, szerelemről, fájdalomról, minden emberi megnyilvánulásról, mert úgy érzem, hogy azok közé az emberek közé tartozom, akik hűségesek maradnak mindazokhoz a dolgokhoz, amelyekben hisznek.

Ellentétek

Fény

Aranyáldást dönt a Nap,
csupa zengő eleven varázst,
kedv-mámorba tobzódik
az akaratlan feloldódás.
Két kézzel nyúlok utána,
magamat ringatom benne.

Sötétség

Elhagyottan virraszt
a vak sötétség,
Feltámadt, mint a
forrongva megmozdult alvilág.

Hunyt szemekben
az Olümposzi hegyről
száműzött lelkek
döngve zúzzák darabokra szét.

Ima

Istenem!

Adj poklot és adj mennyet,
Hogy lássam milyen magas az Ég,
A Te neved éjfél csendje legyen,
Vagy hajnali tűzpiros szenvedés.
Adj rekedt sikoltást és kisimított Végtelent,
Hogy tudjam nem vétettem ellened,
Szemet adj nekem, tiszta kék szemet
Hogy lássalak és megismerjelek.
Add, hogy ne legyen álmom roncs, ha
Ég és Föld között világom megroppan körül,
Adj hitet, hogy szemtől szembe lássam
És örvény tépje minden kiáltásom.

Ha csüggedés marja ajkam és lelkem,
Ha térdem rogy, adj szavakat
És karokat hogy terhem cipeljem.
Ha osztom majd a Fényeket,
S vádolom leölt életképzetem,
Add meg a fáradt Jogot, a Suhanást

Veled...

Egyedül

Ott ült a part szélén,
nézte a röppenő hullámokat.
Tengerkékje visszacsobbant
s elnyomta a feltörő gondolat hangját.
Megmozdult a szél,
de nem látszott
a homoksíkba rejtett emlék.
Már indulni akart,
látta, hogy a hűvös levegőben
felröppent madarak
elsodorják az eszelősen pislogó napot.
Megborzongott és mosolygott-
nagyon könnyűnek érezte magát.

Imát csöndül

Törékeny ég alatt
vízcseppet simogat
a természet fényhajtása,
s míg imát csöndít a viruló harangvirág,
Pipacsmezőbe hamvadó
hullámölelésed
időtlenséget rabolva,
bíborpalást vöröset ragyog.
Langyos szélbe csomagolt
virágillatod
ékszert fon gyűrűsujjamra.

Találkozás

amikor sietsz felém
gazdátlan fénytér az út
jössz a járdán
vagy az út túloldalán
és nem fogy a tér
változatlan vagy
mint annak előtte
lépteid alatt remeg
az utcai por

amikor jössz felém
tudom hogy holdfénybe
kapaszkodik a lézengés
kecsegtet a jelenlét
a "ténylegfelvonás"

Belémfeléd

Tenyerebben maradt
Arcod érintésével
Mosolyt csalok reggelem
Gyűrött takarójára,
S míg titokban
Szíved dobbanását
Szomjasan számolom,
Lelked csücskébe kapaszkodva
„Belémfeléd” szegődöm.

Geisz László

Tősgyökeres soproni vagyok, nős, két nagylány apja. Bár az irodalmat mindig is szerettem, eredeti szakmám a tollforgatástól eléggé távol áll. Kenyeremet évtizedeken keresztül, gépész üzemmérnökként kerestem, mérnöközemgazdász másoddiplomával.

Mint sokan mások, ifjú koromban én is írtam pár szösszenetet, de komolyabban kb. 3 évvel, ezelőtt kezdtem írni. Ebben a rövid időszakban több mint negyedezer írásom született. Főleg verseket írok, de van jó néhány dalszövegem, és írtam pár rövidebb prózai művet is.

Néha elég egy gondolat, hangulat, ritmus, vagy egy bennem motoszkáló dallamfoszlány, hogy tollat ragadjak. Verseim között vannak gondolkodásra készítő, ugyanúgy, mint hangulati alapokon nyugvó természeti versek. Vannak szerelmes verseim is. Gyerekeknek szánt írásaimból lassan összejönne egy kötetre való. Dalszövegeim még megzenésítésre várnak.

Önálló kötetem megjelenésének anyagi korlátai vannak. Nyomtatásban csak pár pályázati eredményem után, vagy antológiákban vagyok fellelhető. A hálón több fórumon ott vagyok.

Pl.: az Amatőr Művészek Fórumán Soproni G. László néven, vagy a Barátok Verslistán és a Virtus.hu portálon eredeti nevemmel.

Értelme az életnek

Hajnalonként, melletted ébredek,
lágyan megérintem meleg kezed.

Fény simogatja őszülő hajad.
Őrizem álmod, ringasson lágyan,
ölellek a hajnali sugárban.
Minden hajnal egy adomány.

Fényedtől élek

Éji magányból éretted eljöttem,
halálnak ködét oszlattad köröttem.
Fények ösvénye vagy, sötét éjeken,
jogtalant adod hazardul énnekem.
Temetők kapuik szélesre tárják,
éhező rovarok jussukat várják.
Dicsőség felettem semmi sem ragyog,
nélküled én ma már senki sem vagyok.
Termékeny testednek tündöklő terhét,
sóváran lesik didergő napkelték.
Arcod szemfedőként lebeg felettem,
és én csodálom léted önfeledten.
Veríték, patakként csorog hátamon,
boldogság kínoz, de ezt elvállalom.

Csupa dallam ez a nyár

Csuda csoda ez a nyár,
szinte dalol a határ,
csupa zene ez a rét,
ugye, hallod e zenét?

Harang kondul valahol,
távol vonat zakatol,
báránnyfelhőt visz az ég,
ugye, hallod e zenét?

Füben tücsök ciripel,
hangját szellő viszi el,
zenél árnyék és a fény,
ugye, hallod e zenét?

Tavon nádas susogás,
éjjel bagolyhuhogás,
béka hívja a nejét,
ugye, hallod e zenét?

Fákon madár csicsereg,
vagy, ha eső csepereg,
ember becsukja szemét,
ugye, hallod e zenét?

Üde forrás, csobogás,
nyári napfény, ragyogás,
csupa dallam ez a lét,
ma még, hallom e zenét.

Álmodjatok, gyerekek

Álmodjatok szépeket,
kék eget és zöld gyepet.
Báránnyelhet az égen,
vadvirágot a réten.

Álmodjatok kiscicát,
ahogy megy a réten át.
Itt senki sem csodálkozik,
ha nyuszival találkozik.

Álmodjatok patakot,
zakatoló vonatot.
Kis mókust a bokrok között,
repülőt a felhők fölött.

Álmodjatok végre már,
az idő későre jár.
Csukjátok be kis szemetek,
itt maradok mellettetek.

Ha a gyerek nem alszik,
álommanó haragszik.
Rátok ezer álom vár,
a papa is alszik már.

Mici a cica

Megszületett Mici cica, Mici cica él. Jaj de nagyon pici állat ez a Mici még!	Cseperedik a mi cicánk, Mici cica jár. Jaj de nagyon elfárad a pici cicaláb!
--	---

Kinyitja a pici szemét, Mici cica lát. Jaj de nagyon picike a Mici cicahát!	Szomorú a Mici cica, Mici cica sír. Jaj de nagyon tud fájni egy pici cicaszív!
--	---

Cicizik a Mici cica, picit enni kell. Jaj de nagyon finom is a Cicamama tej!	Tükör előtt ül a Mici, nézi bajuszát. Jaj de nagyon hiú állat ez a cicalány!
---	---

Dorombolásból Micinek,
soha sem elég.
Jaj de nagyon tud örülni
ez a cicanép!

Zengem zenéjét

Lomha levélnek lobban a lángja, porlad a parlag pőre palástja.	Tombol a tavasz tél tovatáncol, virágzó vesszőn veréb viháncol.
---	--

Hallani hangját
helyi harangnak,
szendergő szöcskék
szerteszaladnak.

Darazsak döngnek,
dölyfösen délben,
szúnyogok szállnak
szembe a széellel.

Zendül a zápor,
zúg a zenéje,
csendesesen csordul
csorba cserépbbe.

Őszi vers

Ősz kószál a dombokon,
rozsdabarna lombokon
szellő lebben, ringató.
Búcsúzik a nyárutó.

Fényevesztett subáját,
fák lehullott ruháját
fújja a szél, táncra kél.
Hajnaltájban jó a dér.

Hordóban a hegy leve,
már pihenni kellene.
Meg is tenném, nem lehet.
Meg kell várni a telet.

Fél árbocon lóg a nap,
gólyák szárnyat bontanak.
Eső koppan, hallgatom,
őszre zárom ablakom.

Karácsonyi vers

Szent karácsony éjjelén,
gyertya gyújtás idején,
rád gondolok én.
Csak hulljon rád a fény.

Fenyőillat száll felém,
gondolatom tengerén,
nálad járok én.
Karácsony éjjelén.

Volt, hogy megbántottalak,
a jó néhány év alatt,
bocsáss meg ezért.
Ne kérdezd, hogy miért.

Egy fontos a szeretet,
együtt élni veletek,
ez mindent megér,
és ezt szeretném én.

Szebb élet reményében,
boldogságban, békében,
kéne élni még.
Csak adná meg az ég.

Fürdik a Hold

Ballag az este és hallgat a fény,
csobban a halk szavú bárka.
Libben a fénye a víz tetején,
fürdik a Hold a Tiszába'.

Barna uszály mondja: mára elég,
loccsan a horgonynak ága.
Folyónak partja már a menedék,
reggelig tarthat az álma.

Lebben a szellő a part fövényén,
halk zene csendül a bárban.
Pirkad a hajnal az ég peremén,
surran a szürke homályban.

Halottak napján

Imbolygó fények,
mint megannyi lélek,
eljövök közétek
halottak napján
ameddig csak élek.

Az évek telnek,
eltávozott lelkek,
most életre kelnek,
mécsesek fényében
zsoltárt énekelnek.

Koszorút veszek,
mit a sírra teszek.
Szorítsatok helyet,
lehet hogy jövőre
a kórusban leszek.

Utószó

Szertefoszlott álmok,
halványodó fények,
múlt idéző máglyán
porladó emlékek.

Csepegtetett öröm,
ködbe vésett árnyak,
nehéz hétköznapiak,
keserves vasárnap.

Megtépázott hittel,
tömegben is árván,
mint szakadt vitorla
hajótörött bárkán.

Nem maradt már semmi,
semmi, ami éltet,
életregényemnek
utószavát kérted.

Már kezdek rájönni,
létem, ím elszaladt,
hogy az utószavam,
regény nélkül maradt.

Henger Dorottya

Nem is tudom, hol kezdjem, nehéz néhány karakterben bemutatkoznom. 18 éve születtem, gimnazista vagyok, idén érettségizem.

Sokat álmodozom, szeretek minden pillanatot kihasználni, mégsem ellenkezem egy kis semmittevésért. Rengeteg tervem van, a saját világomban élek, és el akarom hinni, hogy meg tudom változtatni a körülöttem lévőket. Talán az írásaimmal, talán a szavaimmal, vagy csak azzal, hogy mosolygom. Azt hiszem rajtunk múlik, hogy milyen lesz az életünk, és ha valami váratlan jó történik velünk, az csak még szebbé teszi. Szeretnék minden embernek egy kis varázslatot, egy kis álmot csempészni az életébe a regényeimmel, a cikkeimmel, vagy épp a nem egészen kiforrott költészetemmel.

Varázsolni szeretnék, mosolyt, és érzéseket!

Univerzum

Egy örök rohanás,
Végtelen keresés,
Várom a célt,
Csak süvít a szél.
Fut a hold hidegen
Szabadon, vizeken
Át, keresztül az ég
Sötét boltozatán.
Surrannak a csillagok
Változnak a világok,
Neked, érted, miattad.
A szebb jövőt elhagytad.
Üres az út, és fehér.
Ez a látvány mindent megér.
Megy egy lány, fehér ruhája.
Szeme parázs, tűz gyúl utána.
A nap, fényes koronája.
A hajnal ébresztő fuvolája.
Két éles sugár ragad magával.
Az álmokból, hogy táncoljak angyalával.
Röpít magával, kézen fog, húz.
És szemem nem lát a mosolyodon túl.
Álmodok égő tájaktól.
A tökéletes éjszakáról.
Forrón ölelő karjaidról,
Gyöngéden ébresztő reggelről.

Vágy

Jegesen, fagyosan ropog a szél,
Ketté szel a véres penge él.
Állok csak a széllal szemben.
Nincs az utcán senki, csak mi ketten.

Futnak a percek keresztül rajtunk.
Régmúlt évek, egymásba martunk.
Oly sok fájdalom, rémisztő perc.
Mind hiába, minden nap mellettem kelsz.

Kézen ragad kettőnket közös sorsunk.
Valaha régen még együtt voltunk.
Emlékek kergetőznek a téli viharban.
Minden ismerős abban az illatban.

Ott szeretted belém, és én beléd.
Ott fogtuk az oltár előtt egymás kezét.
Elveszve feküdtünk a tenger partján.
Gyönyörben aludtunk egymás karján.

Jegesen, fagyosan ropog a tűz.
Sok szép emlék egymás karjába űz.
Álmok kelnek életre, és hunynak ki örökre.
Féktelen vágyunk visz örök börtönbe.

Fáj, még fáj...

Megmentettük egymást!
Melletted voltam, vigyáztam rád!
Nevedet suttoztam, ha menni készültél,
Visszahívtalak, ha a mélybe süllyedtél.

Szemedbe néztem, ha egyedül voltál,
Kezedet szorítottam, ha szomorú voltál.
Gyógyszere voltam fájdalmadnak, bánatodnak.
Mosolygó gyógyítója keserű magányodnak.

De felejtetni könnyebb, mint küzdeni egymásért.
Veszítened könnyebb, mint megszeretni a szívemért.
Megtanítottalak nevetni, és újra élni,
A szomorú, gonosz világot nyugodt szemmel nézni.

Búcsúzó, nem fáj, már nem érdekel.
Eltemettelek, együtt az emlékezetes képekkel.
Nem tagadom, nehéz, és bevallom, félek.
De valamikor egyszer majd boldogabban élek.

Emléked megmarad, mert feledni már nem tudlak.
Hisz szívem azon az erkélyen ragadt, téged is ott hagylak.
Nélküled fekszem, nélküled kelek, életben maradok.
Mosollyal szememben, neveddel ajkamon halok!

Cserép és szilánk

A múlt cserepein járok,
Lábamba állnak a szilánkok.
Talpam vérzik, ujjaim ökölben,
Sosem lépek erre az útra a jövőben.

Odakint hideg, a hó fagyottan ropog
Szemeidbe mosolyommal könnyeket csalog.
A múlt összetört szilánkjain egy híd vezet keresztül.
Mondd, miért jó neked olyan nagyon egyedül?

Te rontottad el, minden rajtad múltott.
Végleg elzártad a múltunk, könnyed hullott.
Magamra hagytál, mégis te vesztettél ebben a játékban.
Te nem hittél, bíztál a helyes irányban.

Ösvény voltam bizonytalan lábaid alatt.
Ujjaim mutatták az irányt, a szerelmes utat.
Táblád voltam a jövőd kapujában.
Mosolygó virág lelked ablakában.

De makacs vagy és hitetlen.
Mosolyod szép, csalfa, és kegyetlen.
Hittem neked, nem tagadom, szerettelek.
De már mindegy, mert boldogan elvesztettelek.

Kabai Veronika

22 éves vagyok. 8 éve foglalkozom írással, versírással, pedig fél éve. Ez különösen furcsa számomra, hiszen, nem szerettem soha verseket elemezni, olvasni sem, de egy napon úgymond megszállt az ihlet és azóta, csak verseket írok.

Ez év szeptemberétől a Magyar Íróakadémia tanulója lettem. Szeretném, ha minél több ember megismerkedne az írásaimmal.

Megtörés

Egy kicsit néha meghalok.
Fáradtan a mélybe zuhanok.
A sötétség leple átölel.
Rejtett rabként égek el.

Nincs már erőm küzdeni.
Kitartva a célt elérni.
Egy pillanatra megállok,
S meredten előre bámulok.

Mint a szív boncolja lelkét,
Próbálja megérteni saját képét.
Ilyenkor egy kicsit meghalok.
Majd lassan tovább sétálok!

Pokoli esték

Pokoli esték, pokoli árnyak,
Vetítik testem az éjjeli tájra.
Mint selymes hangod,
Villan a felismerés:
A fény, mi ragyogott,
Elfagyott!
Fagyott jég karolja át testem,
S egy lehelettel felfűti lelkem!

Lélek madaram

Lélek madaram, kedves tavasza,
Fákon csicsergő bús foglyok rabja.
Lassan elporladt hamu börtönében,
Szürkült fátyol borította porban,
Cserfes madaram bátran elillan.
Halott tényből szökkenő bánattal.
Kedves madaram, okító tavaszán,
Fáradt küzdő sikító hajnalán.
Ordítva, keservesen tanult meg nevetni,
S könnycseppel arcán igazán szenvedni.

A gyűlölet fala

Egy téglá az Élcs, másik a Büszkeség,
Kell még egy pár aprócska Bűn,
Majd jöhet a Hallgatás.

A sor végére kerülhet az Irigység,
A tetejére a Gonosz.
Majd a futó ki átlóban rohan
Megbotlik a Rosszindulatban.

De nézd csak ki fészkelte
Magát a sor közepébe?
Az-az alattomos Szeretet,
Ami ide is beférközhetett!

El innen! Inkább jöjjön és
Üljön ide a Halál!
Hisz, ez még jól is mutat,
A Gyűlölet Falán!

Kedves idegent keresve

Bárcsak jönnél már te kedves idegen.
Tested testemmel tanítana bőséges vizeken.
Lelked lelkemmel adnánk hálát.
Te zsoltárod fogva fohászkodnál,
S én közben imáimat aranyba foglalnám.

Megláttalak s szemeidben ott volt a szikra,
Akkor már tudtam, lépnem kell előre s nem vissza.
Felnőtt bennem a szerelem lángja,
Lobogott akkor is, mikor nem volt máglya.
A lélek színpadára lépve, lettem életem gyámja.

Az én hibám, hogy nem nyitottam feléd.
Álmaimban vágyódtam s hitem vetettem beléd.
De remélem kaphatok egy újabb esélyt,
Mivel rendezem ezt a kietlen kedélyt.
Csak jönnél már el újra te kedves idegen!

Levél

Tengernek vad hullámai,
Harsányan zúgjatok, hulljatok.
Pusztító viharnek fényes
Lándzsái törjetez, zúzzatok.
Romboljon villám, égdörgés
Törjön át gáton a naiv vízesés!

Ébredj fel ostoba szűkszavú beszéd!
Megint hittél, de kinek mondd?
Megcsaltak, becsaptak kusza
Életeden kegyetlenül átvágtak.
S te még mindig bízol, hiszel?
Vakon ordítanod, sikítanod kellene!

De nem elbűjva, szívedben!
Taszíts hát el engem, kire mindig számíthattál!
Ki javaidért szolgált e bús világban.
Lökj ki ajtón s én berepülök ablakon.
Zárkózz el barátaid elöl.
Tárd ki szíved ellenségeid előtt!

Azt hiszed szánlak, sajnállak?
Úgy látszik nevetségesen emészt a bánat.
Szívem kitártam aggódva.
Hittem érdekel jövőd sorsa.
Kezem nyújtom reszkető lelked felé
De egy napon bezárul a fogaskerék!

Kerek Anna

Kerek Anna (1982 -): Végzettségét tekintve szociálpolitikus, ám eme mesterségnek (még?) éppen annyira nem szakembere, mint amennyire (még?) ért másféle dolgokhoz.

Érdeklődő és nyitott szemmel jár, noha többnyire csak befelé figyel. Az élet (és önmaga) megfejtésének "ars poeticája" rátalált, melyről ő maga általában így nyilatkozik:

Pech

Sorsot kaptam Hozzá.

Tehetséget nem.

Egy szfinx szólt belőlem a tűznél (jött egy hangulat)

tündöklő fényemet már magam sem láthatom
elnagyolt mozdulatom árnyéka világít
Ne keress!
és lassan kialszik a város
szememből izzó könny ered

A félelem

– az csak *fél- elem*
nyugtomat a *teljesben* lelem;
meghasonlott állapot, míg
el nem jutsz oda, hogy
„magától fél mind, aki fél”
mert bár bennünk lakik az Isten
de bennünk lakik az Ördög is-
figyeld hát szavát az Istennek, s
szeresd meg az Ördögöd!

Intellektuális kertészet

eszmekertekben
képzelettel táplált
gondolatvilágok

A Tudás nehézsége

GONDolat

Katarzis

Békésen rezeget
 a végtelen Én tenger
 azonos hullámhosszon
 képlékeny lelkeimmel-

majd
 egyszer **csak**
 megjelenik
egy
feszültség- forrás- korbács, mi
felszítja *lelkem* és
disszonánssá válok
 rezgésből **reMeg** és-
 viharba **került** hajó módjára széd el gek inga-
ingadozok, nem **tudom** hol,
 ki,
 MIÉRT s **kiért** vagyok
villám által ledöntött árbocvitorlaként

SZÉTCSATTANOK!

fázom a forróságban
 majd a tengerbe zuhanok
 és csak zokogok,
 csak zokogok,
 csak zokogok...

..

.

*(szinteleállaszívverés von
 aglásez mármegszűntaremegé
 saztánleszállavárva vártéj
 lassan feloldabénítókéj majdatengeralá- álomba
 merülök; kicsit most meghalok, eltűnök...)*

– így vészelem át
 a létspirál lépcsőjének
 minden egyes fokát,
 remélvén hogy haladhatok
 tovább és tovább...

Másfélperces

nem is hittem
 létezik ilyen?
 másfélperces szerelem?
 másfél perces- tünemény
 arcomra simuló ujjaidat
 ismerte fel a lelkem,
 mikor szemedbe nézve
 megrémültem attól,
 amit láttam:
 szerettelek!
 nem tudom előtte- e?
 de másfél percig
 biztosan...

Egyedül

lelkem zaklatott álomba zuhan
az éj lomha mozdulattal kétségbe ejt
ösztönös ölelésem didergő árnyéka
szívemen lüktető sebet felejt

A fájdalom

Fizikailag érzem.
Összepréseli a gyomromat, és
fázik tőle a szívem.
Már semmi sem érdekel.
Mint egy szenilis öregember:
(bár enni nem tudok)
ebéd után kétszer is kezet mosok.
Nézek, nézek, de
tudomást nem veszek arról,
amit éppen látok.
Letompít és érzékennyé tesz.
A fájdalom.

The End

gömbéletének sarkába bújva
megváltásért könyörög a
haldokló öröklét

Kiss Mária

Fiatalon kezdtem verseket írni, 18 évesen, de egész életemben csak hobbiszerűen műveltem az irodalmat. Ennek ellenére megírtam közel ezer verset, néhány rövid prózai művet, egy esszét, egy drámát, egy rockopera szöveget.

A verseimet és prózáimat előbb erdélyi lapok (Látó, Erdélyi Féniks, Bányavidéki új szó, Kalotaszeg, Nők lapja) közölték. Magyarországon verseim az Irodalmi Rádió szerzőjeként jelennek meg versfüzetekben, antológiákban, CD-n. Szerepelek az Alkotó Művészek és Írók Országos Szövetsége által 2004-ben kiadott Kristály antológiában. Verspályázatokon számos díjat nyertem, főleg 2005-ben a József Attila évben meghirdetett pályázatokon, többek között II. díjat vehettem át Hévízen. 2005 tavaszán írt esszémmel a Székelyudvarhelyen Cs. Szabó László tiszteletére kiírt pályázaton nyertem III. díjat.

Ezen summázás egyben kérdőjeleket is felvet számomra, főleg a következőt: mit jelent az alkotó munka, elég-e, ha az ember csak a saját élményvilágát gazdagítja vele. Talán nem. Talán több felelősséggel tartozunk embertársainknak, akik felé bátrabban meg kellene nyílani. Jelen közlésem egy apró lépést jelent ezen az úton.

Mi tenne jót?

Most nem tudom, mi tenne jót velem,
nem tudom, mi könnyíthetne terhemen,
talán egy szó, ha jönne nesztelen,
megsimogatna hűvös-fesztelen,

talán egy kéz, simítva homlokom,
talán egy lélek, az enyémmel rokon,
talán egy újabb gond a gondokon,
talán a megnyugvás az arcokon,

talán egy fehér papírlap némasága,
talán egy könyv betűinek varázsa,
talán egy újabb hajsza hasztalan,

talán egy séta, némán, társtalan,
talán egy erdő, zöldbe öltözött,
talán egy vers, mely belém költözött.

Ebben az erdőben

Ebben az erdőben mind
elhullottak a madarak.
Vihar tombolt és eltűnt a nap.
Egy kis manó a fák mögül
intett, hogy mégsem kell félni,
újból remélni kell és felidézni
az elriasztott nyári álmokat.
Körülövez akkor a kegyelem,
minden viták fölött a béke.
Ebben az erdőben homályos szurdokok
hívják a napot delelőre.

Gazdagság

Mért sirassam az elmúlt éveket ?
Az elmúlt években én gazdagodtam
oly birtokban, mit lopni nem lehet,
csak eldalolni bús-vidám dalokban

Kitágult idő

Az is fontos, hogy tisztaság legyen,
s az is hogy tudjam, ki repült a holdba,
s a Vörös Tenger még mit rejteget,
és mit lehet leírni egy verssorba?

S a vetemények vajon már kikeltek?
S mi illatot árasztanak a kertek?
A lányom biciklije nem defektes?
És milyen árút készített a hentes?

A fecskék mért cikáznak önfeledten?
És miért e sok kérdőjel felettem?
S ha nem tudom, akkor se bántson semmi,

az öröklétben így szokott ez lenni,
mert mindhiába peregnék az évek,
ha kitágul az idő, amíg élek.

Utazás anyám sírjához

Úzött a vágy, hogy ismét lássalak.
Tán megdobbant szíved a hant alatt,
azt hallottam meg messzi utamon,
s vágyam repült a lassú vonaton.

A táj mind szorosabban átkarolt,
fű, fa, virág, mind nékem udvarolt,
rég szerelmek lángja megcsapott,
a vágy zenélt, az idő hallgatott.

Templomunk falán megcsillant a fény,
felnőttből ismét gyermek lettem én,
kísértek féltő anyai szemek,
óvottnak hittem testem-lelkemet.

Aztán egy sírkereszt kövült elém,
s már hiányodat hirdette a fény.
Neved betűin halkan csillogott,
meghalt a vágy, mely hozzád elhozott.

Komáromi Áron

1992-ben születtem. Hogy pontosan mikor kezdtem írni, azt nem tudnám megmondani. Régen kezdődött, apró történetekkel. Mostanra már valamivel komolyabban fogom fel az írást.

Amikor olvasol, egy történet tanúja lehetsz, megismerheted a szereplők személyiségét, végigizgulhatsz a cselekményt. Viszont amikor írsz, magad hozhatod létre a történetet, úgy formálhatsz a szereplőket és a cselekményt, ahogy csak akarod. Ez az író szabadsága... ezért szeretek jobban írni, mint olvasni...

A Druida

Csak néhány nesz törte meg az erdő csendjét. A szél halk suttogással suhant végig a fák lombjai közt, és a fák búsan válaszoltak neki. A föld fájdalmairól suttogtak. A levelek nem sok fényt eresztettek át, csak a közeli folyó környéke volt valamivel világosabb. A beszökő fény megvilágította a természetellenesen sötétzöld, rendezetlen aljnövényzetet, a bokrokat, és csillagokkal díszítette az egykedvűen csobogó hullámokat, melyek megmegtörtek a vízből kiálló sziklákon.

A folyó partján egy ember ült mozdulatlanul. Barna, bőrből készült ruhája itt-ott szakadt volt, hosszú, ősz hajába pedig ágak és levelek fészkeltek be magukat, de láthatóan ez nem nagyon érdekelte. Őlében egyszerű faragású tölgyfabot pihent. Teljesen átlagos tölgyfabotnak nézett ki, de ha valaki közelebről megnézte, azt a következtetést vonhatta le, hogy a bot *él*: apró virágok és gombák nőttek rajta, kúszónövények szeltek át egész hosszát, és a legkülönbélebb levelek voltak megtalálhatók rajta: babér, tölgy, gesztenye, fenyő, bükk, és még ki tudja, mifélek.

A férfi (viszont) csak ült mozdulatlanul. Talán gondolataiba mélyedt. Talán csak a fák susogását hallgatta, hátha megfejtheti üzenetüket.

Lépések hallatszottak, majd egy farkas lépett elő a közeli bokor mögül. A férfira nézett, majd körbeszimatolt, és közelebb ment hozzá. A férfi

ekkor felé nézett. Arcán nem látszott félelem, se meglepetés. Elmosolyodott, felkelt a földről és a farkas felé fordult.

A farkas ránézett. Pár pillanatig semmi nem történt. Ekkor azonban az állat megváltozott. Lábai megnyúltak, szőre visszahúzódott. A hátsó lábaira állt, és felegyenesedett. Elülső lábai emberi karok formáját vették fel.

Nem telt el fél perc, és a férfi előtt egy magas, fiatalos ember állt. Rövid, barna haja volt. Ruházata egy díszes, bőrből készült mellényből, egy ugyanilyen nadrágból és egy hosszú palástból állt. Fején farkast ábrázoló fejdísz foglalt helyet.

A férfira nézett. Bő egy fejjel volt magasabb nála.
- Qualitas – biccentett.

A Qualitasnak nevezett meghajolt – Látom megkapta az üzenetemet, Lord Arbos.

- Úgy tudom, önt kitagadták, Qualitas – szólt Arbos – Nem szabadna itt lennem.

- Ön a Fődruida jobbkeze. Kétlem, hogy egy ilyen semmi miatt bajba kerülne. Különben is – Qualitas elmosolyodott – Én úgy tudom, hogy pont maga volt az, aki a legjobban tiltakozott száműzetésem ellen.

Arbos türelmetlenül legyintett, majd komoly hangon megkérdezte – Miért akart beszélni velem?

- Fontos dologról van szó. Mint tudja, a Fődruidával semmilyen körülmények között nem beszélhetnék, de önnel igen.

Arbos arcán az érdeklődés árnyéka suhant át –
Miről van szó?

- Erről – felelte Qualitas egyszerűen, majd a föld és a fák felé intett – Ön is látja, nem?

Egy percig néma csend ereszkedett a párosra.

- Igen – felelte végül Arbos – Az erdő fertőzött. De ez nem meglepetés – Qualitasra nézett – Errefelé nagyon sok erdőt fertőzött meg a démon horda.

- Ebben az erdőben éltem, mióta száműztek. Mikor is volt az? Egy éve?

- A lényegét – szólt Arbos idegesen.

- Ez alatt volt időm megvizsgálni a fertőzést. Mindennel próbálkoztam, hogy megtisztíthassam a földet, de semmi sem használt. Egészen mostanáig.

Arbos most már nem is próbálta leplezni érdeklődését.

- Azonban – folytatta Qualitas – A dolog meglepő, és sokan el is ítélik a módszert. Kérem, mielőtt elhamarkodott döntéseket hozna, gondolja át a helyzetet.

- A lényegre, Qualitas – sürgette Arbos.

Qualitas nem szólt semmit. Egy közeli fához lépett, majd leguggolt, és ásni kezdett a tövében. A föld azon a ponton természetesebb színű volt.

Nem telt bele egy perc, és a druida egy kis magot emelt ki a lyukból. Felegyenesedett, megtisztogatta, majd odanyújtotta Arbosnak. Az elvette tőle, és szemügyre vette.

A mag egyszerű tölgyfamag volt. Oldalára vékony vonalakkal jeleket véstek. Arbos pár pillanat múlva ijedten elejtette.

- Ezek démoni rúnák – mondta dühösen, és Qualitasra nézett.

Qualitas higgadtan felelt – Pontosan.

Arbos látszólag nem talált szavakat. Qualitas megvárta, míg a druida egy kicsit lenyugszik, majd folytatta – Igen, tudom, mit gondol a mágia ezen fajtájáról. De azt hiszem, én többet tudok róluk. Körülbelül egy hónapja, tanulmányozom ezeket a rúnákat, és amiket megtudtam, meglepőek.

Arbos épp a kezeit törölgette ruhája egy szegletébe. Még mindig mérgesnek tűnt – És mik azok a meglepő felfedezések?

- Mint tudja, a démoni mágia alapvető célja a fertőzés és a pusztítás – Arbos horkantott, de Qualitas folytatta – Azonban, megfelelő használatukkor a megfelelő rúnák, megfelelő sorrendben... képesek gyógyítani.

Arbos abbahagyta a keze törölgetését, és Qualitasra nézett – Ez örülség.

- Nem, nem... - Qualitas felsóhajtott – Megmutatom - odament egy közeli tölgyfához, leszakított róla egy magot, majd felvett a fa tövéből egy fém faragószerszámot, amit még ő hozott el a városból száműzetésekor, és Arboshoz sietett – Nos, figyeljen.

Óvatosan egy kört vésett a magra, majd egy, a kört kettészelő vízszintes vonalat, végül egy, a vonalon nyugvó félkört a nagy körön belül.

- *Mephon* – mondta Arbos.

- Igen – felelte Qualitas – A vízi démon jele. A démoni mágiában árvizek esetében szokták használni.

Arbos komoran figyelt, Qualitas pedig folytatta a vésést. Ezúttal egy téglalappal kezdte, majd egy rombusz következett, amely éppen belefért a téglalapba. Végül az egészet megfelezte egy függőleges vonallal.

- *Laston* – szólt Arbos – A földi fertőzés jele.

- Mint a neve is sugallja, a föld fertőzésére használják.

- És ilyet ön képes a földre ásni? - kérdezte Arbos szikrázó szemekkel.

- Nyugalom – intette le Qualitas – Még nincs vége.

Az utolsó rúna szintén egy kört kettészelő hosszú vonallal kezdődött, de ezúttal egy, a körbe rajzolt függőleges vonal követte, végül a druida egy, a két vonal végeit összekötő rombuszt vésett a magra.

- Ezt nem ismerem – mondta Arbos.

Qualitas alig tudott elfojtani egy vigyort – *Salgos*. A fény jele.

Arbos a homlokát ráncolta – Fény?

- Ezt a rúnát a föld kiszárítására, szomjúság előidézésére szokták használni, bár elég ritkán. A

démonok nem szeretik az efféle lassú módszereket.

- *Mephon, laston és salgos?* Mi köze ennek a föld megtisztításához? - kérdezte Arbos.

- Nem a rúna neve a lényeg – felelte Qualitas – Hanem a hatásuk. Az első rúna – rábökött az említett jelre – Vízet jelent, ami képes pusztítani, de tisztítani is. A *laston* – rábökött a rúnára – A földet fertőzi. A víz tisztító hatása azonban elnyomja ezt. Végül – az utolsó rúnára mutatott – *salgos*, a fény, azaz a Nap képes az áradatot felszárítani.

- És az eredmény... - morogta elgondolkozva Arbos.

- Megtisztított föld – bólíntott Qualitas.

Arbos leült a földre, és gondolataiba mélyedt. Qualitas is leült.

Arbos körülbelül egy perc múlva szólalt csak meg – Ez viszont azt jelenti... hogy ami képes romlásba hozni, az megfelelően használva tisztítani is tud.

Qualitas bólíntott. Arbos folytatta.

- De az ilyen mágiával óvatosan kell bánni. Egyetlen tévedés, és ki tudja, mit művelhet. Kétlem, hogy a fővárosban meghallgatnák a javaslatot.

- Meg kell próbálni – erősködött Qualitas – Ez az egyetlen reményünk arra, hogy a föld olyan lehessen, mint régen.

- Mint régen.... - motyogta Arbos.

Hosszú percekig ismét csak a fák susogása és a folyó csobogása hallatszott.

- De nem említhetem az Ön nevét – szolt végül Arbos - Továbbra is száműzött, amíg a Fődruida vissza nem vonja a szavát.

Qualitas a férfitra nézett – Mondja azt, hogy az Ön ötlete volt. Ha sikeres lesz, önt fogják ünnepelni.

- De ha mégsem sikerül... - kezdte Arbos.

- Ha nem sikerül, mondja meg az igazat – felelte Qualitas – Hogy az én ötletem volt. Nem fogom letagadni.

Arbos feltápászkodott a földről – Ám legyen – mondta – Öt nap múlva küldök valakit, aki majd tájékoztatja önt az eseményekről.

- Értettem, Lord Arbos.

Qualitas a druidára nézett, ám a helyén már csak egy farkas volt. Pillantást váltottak, majd a farkas megfordult, és elszetett a bokrok között. Qualitas még sokáig nézett utána.

Csak néhány nesz törte meg az erdő csendjét. A szél halk sutogással suhant végig a fák lombjai közt. Sötét volt, csupán a folyó környékén jutott át némi fény a levelek közt, megvilágítva az aljnövényzetet, és csillagokkal díszítve az egykedvűen csobogó hullámokat, melyek meg-megtörtek a vízből kiálló sziklákon. Mégis, valami más volt, mint azelőtt. A szél már nem fájdalomról sutogott.

Hanem reményről.

Komáromi János (koma)

Közel fél évszázada rovom jelen létezésem útjait, tévútjait. A versírás természetes kifejezési forma a számomra. Mégsem mondhatom, hogy régóta írnék verseket. Időről időre meg-meg született ugyan egy-egy írás, de nem kerültek nyilvánosságra és nem volt ami további írásra ösztönzött volna. Azután jött az internet, verses portálok és lelkes fogadtatás, ami az akkor a nyilvánosság elé tárt, addig itt-ott kallódó verseimnek szólt. Ennek hatására összegyűjtöttem, a különböző fecniket, jegyzetlapokat és ami fontosabb, ismét elkezdtem írni. Tulajdonképpen 2004 májusában olvashatták először az írásaimat.

Akkor, mintha felszakadt volna bennem egy ajtó és csak ömlenének elő az eddig eldugva őrizgetett, rejtőzködő versek. A mai napig közel 2000. Ilyenek is, olyanok is...

Soha nem "akarok" verset írni, csak igyekszem, hogy a lehető legkevesebb akadályt gördítem a megszületésük útjába. A versek léteznek én csak lejegyzem őket.

Minden, amit magamról elmondhatnék megtalálható a honlapomon és ott elolvasható valamennyi írásom, illetve meghallgathatók hangos és megzenésített verseim is. Címe: <http://www.verselo.gportal.hu>

enyém

enyém minden hajnali sóhaj
néhány csepp könny a párnacihában
sötétet hasító penge-fényű reggel
mosolyok mögé bújó könnyekkel

enyém minden szétfoslott álom
csöpp boldogságok vékony cérnaszálon
suttogó ébenfa-remények
sötéten csillognak és nagyon kemények

enyém minden magányos lépés
magára maradt felelet-nélküli kérdés
hideg kövön koppanó kiáltás
semmivé foszló átok és áldás

enyém a szél borzolt hajakban
halálom százezer alakban
amikor újra élem minden vétkeket
mindig van aki ismét eltemet

enyém a Hold-ezüst szem bogarában
az a halott-sötétség amire vártam
monoton imák és néma sikolyok
minden kanyarnál rossz felé fordulok

enyém a szent hit harang kondulásból
elfojtott düh fellobbanó lángból
vonagló testből szabadító fájdalom
ami nem volt enyém azt is mind vállalom

enyém a szó és az elhaló dalok
zúgnak majd ha szólni nem akarok
fülledten párolgó testek
és a megváltás amit mind
...hiába kerestek

ölelj

ölelj gyengéden
mintha szeretnél
úgy szeress
mintha értenél

ölelj merészen
mintha szenvednél
úgy szenvedj
mintha örülnél

ölelj erősen
mintha féltened
úgy félts
mintha üldöznél

ölelj mohón
mintha éreznél
úgy érezz
mintha éheznél

ölelj magadnak
mintha rejtenél
úgy rejts el
mintha vétkeznél

ölelj vidáman
mintha nevetnél
úgy ne vess
mintha ölelnél

ölelj magamnak
mintha érkeznél
úgy érkezz
mintha ébrednél

ölelj szomorún
mintha küldenél
úgy küldj el
mintha elmennél

összeért

összeért képzeletben a fejünk
csak nevettünk ha koppant
összeért néha a szívünk
bánattól néha roppant

reccsent az erekkel szótt
 ritmus-verő
 a megfejthetetlen érzésekkel
 hitegető

ritmusa dobbant bennem
 és dobbant benned is
 üzentünk akkor egymásnak
 ma már értem is

képzeltetlen messzeségből
 megtalált minket a bánat
 bejárta a Végtelent
 vágyam utánad

fordul

fordul az álom
 jókedvem láncon
 sétál a bánat
 utánam

sorsom a vétkes
 kódsorom téves
 pusztulás terve
 hibátlan

falnak csapódnak
 bénán lehullnak
 szabad álmaim
 már megint

Napból fénykéve
 bánat reményre
 fogoly életem
 csak legyint

most még forduljunk
 egyet morduljunk
 méltatlan élet
 jó nagyon

felkapsz és elfutsz
 magadban eldugsz
 veled jobb leszek
 ha hagyom

csak egy villanás

belesajdul a sötét
a semmi-sincs-jelenbe
vakká vált az éjszaka
dal szárad a kezembe

sápadt fényeket ölel a csönd
fekete köpenybe bújtak a színek
magára hagyta csillagait a Hold
sírnék de nincs kinek

dermedt mozdulatlanságban
távrolról mintha a hangom hallanám
egy régi kiáltásom az
bejárta a Földet és most rám talál

megtorpannak a démoni árnyak
furcsa remegés fut át testemen
már semmit sem látni
de még sötétebbre kell festenem

ez a világ csak egy állomás
az Út vég nélkül vezet
a fájdalom csupán egy villanás
akkor sem engedem el a kezéd

ez csak egy dal

ez csak egy dal
amit érted írtam
ez csak egy dal
ami Neked szól

érintés arcon
búcsú az ajkon
mint villanások
kísértének

néhány szó benne
emléked őrzi
néhány sora
a múltba sodor

mosoly a múltból
könnycsepp egy arcon
kézfogás nyoma
a kezemen

csendet teker fel
könyvet a polcra
halk tánchoz elég
az emlékezet

ez csak egy dal
csak néhány hangjegy
vers volt ez egykor
csak néhány szó

szemedet őrzi
a ki nem mondott
vággyal telít
emlék-tekinteted

ez csak egy dal
egy ima hozzád
arról mi versben
el nem mondható

én éreztem

én érzem ahogy dobban az álom
rezzen az éjfél szemedén
látom ahogy hajad libben
szél csókja pirul kezeden

éreztem már annyiszor felhőket
akkor is ha derűs volt az este
láttam már sötét árnyakat
bár az égre napsugár volt festve

én hallom ahogy koppan a lépted
óvatlan sorsod hozzám vezet el
tudom hogy haldoklik az élet
minden nap Téged követel

hallottam már annyiszor sírást
szégyenlősen nevetések mögé bújva
tudom már mi lenne a jó
de csak emberi tettekre futja

fénykéve

fénykéve a Napból
egy könny az alkonyból

érme pörög az asztalon
látom hogy megcsillan lapjain
az utolsó fénysugár
egy fordulás
egy villanás
majd lassuló tágulás
elfekszik lassan az érme
csend marad csupán az asztalon
eljön értem is az este
kicsit dúdol még
és én hallgatom

a táncok már aludni mentek
 a forgás most csak emlék-fotó
 ülök a sötét csendben
 pedig szaladni volna jó
 felugrani és rohanni
 átfutni asztalon és szobán
 átrohanni világokon
 és zihálva megállni a futás után
 a fénykéve még mintha derengene
 talán még jelet küld nekem

az a halvány csík a Napból maradt
 vagy fénynek csak én képzelem?

állati-derúsen

csivegő	ugráló
libegő fecske	repülő szöcske
hazatér	zizzenő
hazaér este	zümmögő röpte
surránó	öltözött
suhanó teste	levél-szín zöldbe
...	...
a nyárt kereste	falomb körötte
brekegő	sikamló
kvartyogó béka	osonó kígyó
felmászik	nesztelen
ül a zsombékra	hangtalan csúszó
dala száll	békésen
kuruttyol még ma	ringatja kék tó
...	...
tó ivadéka	alszik a sikló

kötél vágyakon

selyemnek tested feszül
 mélyedő csavart vonalak
 nyugalom bent és kint fájdalom
 csend és fegyelem tartanak fogva
 álmod lágyan ring
 kötél vágyakon

a mozdulatlanságban
 hang süvít és éget a nyom
 kötél-rajzokat mar bőrödbe az idő
 csak a tested lázadna tán
 de fogva tartja a szárnyalás öröme
 a gyönyörrel teljes jövő

béklyók között született szabadságod
 vállalt kínok között érleled
 kéj-sóhajok fakadnak szádon
 menekülni-akaró sikolyok helyett

Haikuk

1.
puha kristályok
hópelyhek pilinckáznak
vastag takaró	3.
göröngyön fehér
pillangó időz, szárnyát
néha lebbenti
2.
hajnali fényben
vízgyöngyök pókfonalon
öt egymás mellett	4.
elhalt madárfütty
hajnali ködben lebeg
felhő reszketeg

Kőrösi Sándor

Nevem : Kőrösi Sándor Születtem: Budapesten
1955 október 10-én

Szeretem a verseket, magam is próbálkozom a megírásukkal. Talán hobbi, talán kifejezőeszköz, talán egy úr betöltése nem tudom, de erőt ad reményekkel táplál és erősíti hitemet.

Emlék

Sötétség borult a tájra akkor este,
Egyedül álltam a töltés oldalán,
Szívem érzésekkel volt telítve,
Egy csodás nap bűvös alkonyán.

Mint messzi út mely végtelenbe visz
Oly hatalmas volt a sík mező,
S ködön át mely akkor szállt a földre
Látszott távol kicsiny dombtető.

Elmerengtem, körül szelíd nyárfák
Zizegett a levelük felettem,
Zokogtam és féltem, hogy majd elhagy
Az a lány kit nagyon megszerettem.

Megértés

Kevesen vagyunk annyira bölcsek,
Kik korán megértjük teendőnket,
Mire egyensúlyba kerül létünk,
Addigra már sokan nem is élünk.

Évek

Elmúlt évek percei dobognak,
Száz emléket újra visszahoznak,
Száguldó mutató rója a köröket,
Jelzi az időt egy apró gépezet.

Gyermek voltam mikor hallottam, hogy élet
Mégsem tudtam miként peregnek az évek,
Később megértettem mi egy perc, egy óra,
Az éveknek vagyok földönfutója.

Végakaratom

Senki ne legyen akkor szomorú,
Nem kell nekem se sír, se koszorú,
Csak az emlékemet vigyázzátok,
Szálljon az úrhoz őszinte imátok.

Ha eljön az idő hamuvá égjek,
Poraimat pedig adjátok a szélnek,
Szívetekben legyen az én áldott sírom,
Bűneimre fátyolt lelketek borítson.

A szerelmes

Kereszten égek
Életünk féltett titkát
El nem rejthetem

Érted lángolok
Lelkünk valódi álmát
Meg nem fejthetem

Újra szárnyalok
Szíveink dobbanását
Nem felejthetem

Teérted élek

Szerelmünk tisztaságát

Féltve őrizem

Elhagyott temetők

Halottak csontjai szanaszét hevernek,
Elárvult sírokból őseink üzennek,
Furcsa suhogása hallatszik a szélnek,
Nyugtalan lelkeik nyugovóra térnek.
Lidércek lakhelye, halál palotája,
Ezerarcú népek egyforma hazája,
Feldúlt sírhantjaik most homályba nyúlnak,
Kifordult koponyák lábadhoz gurulnak.
Egy-két apró mécses alig-alig égett,
Valaki a múltból mégis idetévedt,
Sűrűn nőtt tövises bokrok közt keresgél,
Ráncokba gyúrt arcán keserű mosoly kél.
Szúette fejfákon van-e még felirat?
Leomlott kőhalom rejt-e még titkokat?
Gazdátlan földkupac fel-felsejlő ének
Elhagyott temetők sírjai beszélnek.

Lakatos Tibor

1985-ben születtem. Debrecenben élek. Nagyon kedvelem a költészetet és a zenét. Kedvenc költőim József Attila, Ady Endre, Arany János.

A zenében nagyon szeretem Muszorgszkijt, Csajkovszkijt, Liszt Ferencet és Mozartot.

Hobbim a bűvös kocka. Jelenleg a legújabb, a 7x7x7-es a kedvencem.

Huszadik születésnapomra

Küldi neked a napsugár,
felém is a holdsugár,
a kopogtató kártyát.

Mint szolgálán a lüktetés,
nem fityeg a születés-
napi jókívánság.

Neked áldott, olvasztó verőfényben.
Felém nyomasztó, lidérces ködben.

Ki csöndes volt a higanyozott
szurinál.
Most tejfelszökét képen néz,
így jubilál.

Csak szájalom kell, nem segítség

Szánd meg, Isten, e
zsarnokot,
Eme roncs itt hever a lábaid
előtt szerteszét:
Mebűnhődte már e fajzat,
e konok.
A múltat, s az egész
hátralévő életét.

A kétméteresnél (részlet)

Miközben hagyom magamat
csendben a város
füstjén repíteni.

Megpróbálok legalább a
papíron büszkén feszíteni.

Miközben egy Chipolla az idő
pergő filmjét: a világot
elésem vetíti.

Jó társam a papír volna, de
hogy fogom kupakkal az
objektíven teleírni?

S a legelni vágyó csürhe
téged a járda közepén
fekve hagy.

Tizenhét éven keresztül
úgy érezted belülről:
ember vagy.

S rajtam, látjátok,
mintha átok ülne.

S a koldusnak 100 Ft-ot
kéne csak adjak.

Az oxigént kerülve egy
szitakötő fejébe fér be
az agyad.

S márkás kocsi, spiné bocsi
a kalaptartódból útra nem kél.

Némely tekintetben a szopós

heringeken igencsak
túlra estél.
S ettél, ittál,
úsztál, tempóztál.
S szerettél, féltél, vállaltál,
lélegeztél.
Rendszeredet „erkölcstelen”
jelzőkkel kitüntettél.
A cselekvések egymás utánjából,
az időből, a világból
kívül estél.
Miután mindennel megvagyok:
elindulok a medencéhez.
Arcokon is, habtornyokon is
Nap felragyog: a felhők
száma felől nem kérdez.
A belső pályákhoz lányokon
keresztül vezet út szemlesütve.
Látható, hogy honnan gyülemlik
be önérzetembe ezer túske.
Vidd magaddal, vén álmodó,
a ceruzádat, az otthonit.
Az ima torkodat bizsergeti,
majdnemhogyan vonít.
Mert a múlt évezredből még a
foci-vereség is szent ereklye.
Melynek nincs folytatása.

Hiábavalóság

Az erkölcs a határait
nem tolja ki.
De én kitartok melletted.
Akkor is,
ha úgy pakolgotod egymásra
a gyűrűidet,
mint a sapkát, vagy a
Hanoi-tornyait.

Kartográf-nyaralás

Szeretett volna a
Csendes-Óceánban megmártózni.
Szeretett volna a
kedvese karjába bezárkózni.
Hiszen mindegy,
melyikből melyik bújik elő.
Odafent a GPS-
hiány is elviselhető.

Marie Marel

Vers születik

A vers olyan, mint egy újszülött. Ha megfogant, megerősödött, nincs más hátra, meg kell születnie. Könnyű szülés: simán, egymáshoz kapcsolódva gördülnek a szavak. Mint a gyöngyök, tapintásuk lágy, fényesek, összekapcsolódott füzérük gyönyörű gondolatláncokat alkot. Nem másokért, önmagukért születnek. Saját értékeiket kívánják megfogalmazni. Rajtam csak átfolynak, elmémben fogannak, erősödnek, élni akarnak. Mi lesz a sorsuk? Épp oly kiszámíthatatlan, előreláthatatlan, mint méhem gyümölcseinek sorsa. Van-e jövője? A csecsemőjét először magához ölelő büszke anya sem kérdezi ezt. Szíve kicsorduló szeretetével gondolattalan gyönyörködik gyermekében. A vers is ilyen. Magaménak tudom minden rezdülését, a gondolat ívét, kicsit sánta ritmusát, botladozó rímét. Egy pillanatig még egyek vagyunk, a vers meg én. Azután már önálló lény. Idegenként néz vissza rám a fehér papírról. Ismerős gondolatok, de már nem egészen ÉN vagyok. Új fájdalmak, örömök, fészkelnek helyén, készülnek megszületni, és ilyesformán: életemben a vers örök, míg tudatom él.

Születés

Én még emlékszem régi hitemre,
tudásra, mit útravalóul hoztam,
- békés meleg öl vigyáz életemre -
...valami történik! Piros lobban...

fájdalmas vészjelzések rikoltanak,
rémületbe ejtő vérvörös vészfények
szikráznak bele létembe, sikoltanak,
körbefonnak nem ismert rémségek:

Lélegezz: mert meghalsz!

Ügyetlen, kényszerzubbony-testben
tudatomnak nincs hova kapcsolódní.
Sérülékeny apró csomagga lettem!
Fájdalmak rémként tudnak rám fonódní:

Lélegezz: mert meghalsz!

A nehézségi erő fájdalmasan szörnyű,
minden jéghideg és ijesztően kemény,
testem, mint törékeny pilleszárny, könnyű,
csak a Mama hangja: abban lakik a remény!

Lélegezz: mert meghalsz!
Sebezhető lettem. VÉDTELEN!
Arra is képtelen, hogy sikoltsam:
Segítség! Mama, védj meg engem!
Már nem vagyok az, aki voltam!

Jó utat

Homlokom hús tenyeredbe'
tudtam ez már a búcsú perce
egy közös áramkörön át
szemem látta mit tiéd lát:
békét fényt nyugalmat
ez immár a Te birodalmad.

Menj. - Suttogtam halkán.
Jó utat.

Rándult szád sarkán egy izom
végső mosoly volt jól tudom
még egy végtelen pillanat
elszakítottad tőlem magad
eljött az elválás békés perce
mely velem lesz mindörökre.

Menj. - Suttogtad halkán.
Jó utat.

Az Én fél

Néma fájdalom-sikolyok éjjelente
mikor pőre az ember lelke
- testünk most üres héj -
jaj, csak beszél

legördülnek a keserű magány-könnyek
és már sohasem lesz könnyebb
sötét rém a fekete éj
és az Én: fél

és marad a végzet harsányul a jókedv
- ne halljam a belső csöndet -
maszkabál-hangulat
csak ne halljam

álorcás szerepek közt elveszve, kegyre
áhítva magányból lesve
csak meg ne lássatok
lelkem halott

nem is vagyok

A tudás gömbje

Az ember, kinek piciny a gömbje,
- benne ragad mindörökre -
sosem szerény.

Ki atomnyi magát dicsérve
belekiabál a térbe:
de nagy legény!

Az igazat soha meg se látva
bürtöne: tudatlansága.
Óh, a szegény

Kinek bolygónyi nagy már gömbje
övé a tudások könyve
lásd oly szerény.

Tudja, hogy a mindenség tenyerén
meg se látható e sártekén
a földlakó.

Mit megismernünk megengedettett
csak önmagaddal mérheted:
- porszemnyi való.

Borzongó hajnalon

Falak, falak, falak.
Összezúgom magamat.
Por-nehéz függönyök,
létem könyörög
leszakítani:
- nem hagyom magam
tanítani.

Borzongó hajnalon
keservvel kezdem új napom:
feltápászkodom.
Hessenteném rám fonódó
árnyaim,
kínzó önvádaim,
ha volna fogódzó.

Óh, az a fénykép

Beleivódott minden sejtbe
kereket oldott már az elme
szanaszét hullott apró vágyak
összetört álmok: mégis látlak.

A szerelem

A szerelem: az csudaszép,
csupa zene, csupa kép.

A szerelem: az csudajó,
napsütés és puha hó.

A szerelem: az csupa tűz,
lúktető vér, vágyad üz.

A szerelem: az szárnyalás,
páros röptünk, semmi más.

A szerelem: az sóhajtás,
"Nem kell többé senki más!"

Hétköznapi vallomás

Tegnap az utcákat jártam
Csendesen néha megálltam
Ablakok tükrében látom
tündérek mosolya számon
átsuhansz kószán a tájon
arcodat látom a fényben
itt vagy hát újra én Szépem!

Orosz T. Csaba

Debrecenben születtem, itt végeztem iskoláimat. Középiskolai magyartanárom biztatására kezdtem el írni. Eleinte verseket amelyek szinte csak az útkeresésről szóltak, néhány éve azonban "megtaláltam a saját hangom" amit a prózáírás jelent.

Most jelent meg első regényem, Lehattunk volna istenek címmel. Köszönöm a lehetőséget a Verselő antológia szerkesztőjének.

A sors játéka.

Az 1960-as évek Münchenjében állott egy komor épület. A városlakók csak „Diliház” néven emlegették. A második világháború értelmileg sérült német katonáit rehabilitálták ott. Már csak kevés lakója volt. Épp ma reggel halt meg az egyik szerencsétlen. Dieter, ápoló volt az intézményben. Főnöke arra utasította, hogy szedje össze a holt katona minden holmiját és vigye le a raktárba. Ha mégis keresné valaki az évek óta nem látogatott, 48 éves korában elhunyt Hans Stoker volt pilótát, akkor oda tudják neki adni a hagyatékát..

Dieter felment a harmadik emelet 11-es szobájába, ami furcsán üresnek tűnt a szüntelenül motyogó pilóta nélkül. Leült az elhagyott ágyra és az éjjeli szekrényben lévő dolgokat kezdte el kipakolni. Mikor a gyógyszerekkel és a törölközőkkel végzett, (hiszen mi más személyes holmija lehetett egy ápoltnak?) észrevett egy kis fadobozt az alsó polcon a fiók mögött. Mohón érte nyúlt, hiszen ezeknél a volt náciknál sohasem lehet tudni, és kinyitotta. Legnagyobb megdöbbenésére, arany és más kincsek helyett csak egy könyvet talált, egy naplót és egy világháborús repülő szárnyat. A könyv a Kis herceg egy 1944-es példánya volt. Kíváncsian felnyitotta a naplót, hátha abban lesz valami utalás a kincsre.

1944. 07. 30. - 20. 35.

Ma jó napom volt, mert Martha üzent a bázisra, hogy megszületett a kis Hansi. Ennek öröme nyolc igazolt találatom volt a délutáni bevetésen. Már nem félek. Túl

fogom élni a háborút, hiszen van egy kisfiam, aki hazavár. Reszkessetek szövetséges gépek! A Fűrher is megmondta, hogy már nem tarthat sokáig. Pálinkát ittunk a kantinban a végső győzelemre. Ezután megvettem a kis Hansinak az első mesekönyvét, a Kis herceget. Figyelemre méltó olvasmány. Csak jót tanulhat belőle, még ha ellenség írta is. Szívesen megismerkednék az íróval a háború után. Csodálatos ember lehet. Kíváncsian várom a folytatást, további könyvek formájában. Uram add, hogy ő is túlélje a háborút és alkosson még hasonló csodákat.

1944. 07. 31.- 21. 15.

Ma sajnos csak egy találatom volt, de valami fontos lehetett, mert a többiek nagyon védték. Hatalmas 17-es volt a gépe farkára festve. Két hevedert is beleeresztettem a nyomorult angoljába. Szinte cafatokra szakadt. Most várjuk az angol rádió adását, hogy ki lehetett a gépben mert az biztos, hogy valami fontos ember volt. Talán egy herceg. Vagy valami tábornok...Úristen... Szentséges Istenem... ez nem lehet igaz!!!

1944. 08. 01.- 21. 35.

Kurt Vettel vagyok! Hans barátja, és én írom naplójába az utolsó bejegyzést, talán egyszer megkapja a családja. Tegnap este rejtélyes dolog történt a kantinban. Éppen az angol rádiót hallgattuk, amikor Hans mint egy eszement felugrott és Istenről motyogva fejjel a falnak rohant. A szanitécek elszállították a gyengélkedőre, de mára kiderült, hogy végleg alkalmatlan lett, mert összeomlott az elméje. Nem tudjuk, mi izgatta fel ennyire, hiszen előtte még azt vártuk, hogy bemondják, hogy talán a wallesi herceget lőtte le. De csak valami Saint Exupéry ült a 17-es gépben...

A nádi farkas legendája

„Falu kanja” így gúnyolódtak a gyerekek, de a rosszindulatú legények is néha, ha már nem tudták bántani Ferencet máshogy. Nem a lányok utáni járkálását irigyelték, sokkal inkább arról a régi esetről (történt már vagy két hónapja) beszéltek, amikor Ferenc egyedül kiverte a nádudvari kocsmából a razziázó csendőrszakaszt. Nem a részegség dolgozott benne, hanem az igazságérzete nem engedte, hogy szó nélkül hagyja a nagyszájú kakastollasok dúlását az egyszerű terelő legények között. Amikor Bandit, a béresgyereket minden ok nélkül szájba csapta az a vörös fejű, lenyalt bajuszú csendőr tizedes, hát egyetlen kiáltással borította fel a kocsmát nehéz tölgyfa asztalát és vágta a székét ugyanazon mozdulattal a tizedes képébe. A többi csendőr erre persze azonnal az új prédának esett, de Ferencben emberükre akadtak. Kemény, ekeszarv törte marka számolatlanul osztotta a hatalmas pofonokat, amelyek elől hamarosan az összes csendőr az utcára menekült. Onnan kiabálták vissza nagy bátran

- Elkapunk egy este Terebesi, meglásd cipóra verjük azt a nagy pofád!

Így is történt. Ferencet néhány nap múlva elkapták a betakarításból hazafelé jövet úgy tízen tizenketten, persze civilben a falu végén és jól helyben hagyták. Ferencben ekkor megszakadt valami. Nemcsak a testében (amit egész életében viselt) hanem lelkében is, hiszen a kis Bandi a béres is jól látta, hogy mi történik

mégis elszaladt és nem hívott segítséget, pedig miatta történt az egész.

Ferenc a falu szélére járt udvarolni a tehetős Lancbach gazda rátarti Mari lányához. Sok lány kinézte magának a jóképű, erős fiút, de ő nem adta volna a nagyszájú, perlekedő Marit egyikért sem. Talán pont az vonzotta, hogy annyira megközelíthetetlen volt. Lancbach gazda nem nézte jó szemmel, hogy az egykori nemesi család mára már nem igazán tehetős sarja minden este a kiskapuban áll és a lányával beszélget. Másról szó sem lehetett, mint beszélgetésről, de Ferenc egyenlőre nem is akart mást. Azután egy fagyos karácsonyi éjjel megtörtént a csoda. Többé nem hívták Ferencet „Falú Kanjának”, és a tehetős gazda is másként nézett rá. Történt, hogy Ferenc nagy kerülővel a nádrengeteg között ment Mari háza felé. Lopva akarta kis ajándékát Mariék kapujára csempészni. Mivel tudta, hogy mindig a lány kel fel leghamarabb, megfejni a teheneket reggelire, így biztos volt benne, hogy megtalálja a kis kendőt és tudni fogja, hogy kitől az ajándék. Csak rézfejű pásztorbotja volt nála és ingében a selyempapírba csomagolt kendő. Nyár óta kuporgatta a rávalót, inkább még a kocsmába kevesebbet járt csak megvehesse. Gúnyolták is emiatt a legények, de ő nem törődött velük, inkább magába fojtotta keserűségét. Ahogy a holdfényben bandukolt a ropogós havat taposva hirtelen a nádból hatalmas, szürke kutya ugrott elé. Ferenc minden kutyát ismert a faluban, de ezt az ádázul morgó, combig érőt még nem látta.

- Biztos a másik faluból jött ide - gondolta, de hangosan csak ezt kiáltotta.

- Mész a helyedre! - ércesen zengő hangjától még a faluszéli kutyák is ugatni kezdtek, de ez az istentelen fajta, nemhogy megijedt volna, hanem egyenesen közelebb lépett. Ferenc meglódította rézfejű botját, de az beleakadt a csonttá fagyott nádba és mint a gyufaszál kettétört. Ekkor a kutya hatalmasat ugorva Ferenc mellkasán termett amitől a fiú hanyatt esett. Életre szóló birkózás következett, amiből csak az egyik fél kerülhetett ki győztesen. Ferenc jól tudta, hogy a kutya a torkát támadja ezért bal kezét belenyomta az állat lihegő pofájába, jobb kezével pedig lefogta annak kapálózó hátsó lábait hiszen az éles körmök felszakíthatták volna a hasát mert a szűr alatt csak egy inget viselt. Hosszú percekig birkóztak lihegve a nádas szélén elfáradva az állat és az ember gigászi harcában mikor Ferenc utolsó erejével lentébb tolt a kutyát a hasáról, ráfeküdt és szétmarcangolt karját kirántotta a hörgő állat pofájából. Csak annyi időre rántotta ki, hogy két kézzel benyúlhasson a gyilkosan kaffogó fogak közé és egyetlen elkeseredett rántással széttépje a kutya hatalmas pofáját. Olyan erővel mozdult a legény, hogy a kutya pofája a füléig szakadt. Ferenc felállt és az ajándék kendőt a karjára kötötte ömlő vérét csillapítván vele. Hazaballagott otthagya a dögöt a nádas szélén.

Másnap korán reggel, mikor a család az ünnepi misére indult volna, vette észre, hogy sebesült alkarja alig fér bele az ünneplős kabátba. Mise után a férfiak betértek a kocsmába. Ferencet ünnepélyes csend fogadta amikor belépett. Nem értette miért bámulják a legények olyan tisztelettel, hogy még gúnyolódni is elfelejtettek. Csak a bolondos Jankó a falu bolondja

vonított fel boldogan amikor belépett az ajtón, de Jankó szavát alig lehetett érteni, így Ferenc sem figyelt rá.

- Ittan a fajkasöjő a fajkasöjő - selypítette izgatottan. Rövid hallgatás után amikor a kocsmáros kitöltötte a deci vöröset (Ferenc soha nem ivott többet ennél) kérdezte meg Sándor a kenyeres pajtása, hogy mi történt a karjával.

- Összeakadtam a nádban egy kutyával - Felelte Ferenc

- Hát még nem tudod Te szerencsétlen? - hadarta Sándor izgatottan - Nem kutya volt hanem farkas.

- Farkas a fenét - legyintett Ferenc az ünnepre való tekintettel nem mondott ízesebbet - Ezen a környéken nincs olyan.

A kocsmáros is bekapcsolódott a beszélgetésbe és azt mondta, hogy reggel az erdőkerülő jött a hírrel, hogy valaki a falu szélén széttépett egy nádi farkast a puszta kezével és behozta a törött pásztorbot rézfejét valamint az állat bozontos farkát bizonyítéknak. Azt hitték Ferenc rártartiságból nem beszélt erről a templom előtt, de most már megértették, hogy csak azt hitte, hogy kutya volt ami így elbánt vele. Délre az egész faluban szétröppent a farkasölő híre. A kevély Mari futva érkezett és kipirulva szebb volt mint valaha. Azonnal Ferenc sérült kezét kezdte el tisztítani levéve a kendőt és félretolva a család nőtagjait. Csak mikor kimosta és az otthonról hozott patyolat tiszta kendővel bekötözte a mély sebeket, akkor szólalt meg csipkelődve

- Aztán kitől kapta maga azt a cifra kendőt? Mék lány záloga volt?

- Neked vettem Marikám karácsonyra még a debreceni vásárban- válaszolt a felhevült fiú és rátapadt a válasz hallatán engedelmesen megnyíló leány ajakra. Ez volt a két szerelmes első csókja amiben Ferenc még csak át sem ölelhette Marit, hiszen akkora bubát rakott a karjára, hogy még lógatni sem bírta.

- Aztán délre eljőjön hozzánk, apám elvárja ebédre - mondta a lány levegő után kapkodva, majd felpattant és ahogy jött úgy kiviharzott a Terebesi portáról valami szerelmes jókedvet hagyva maga után.

Ezután még hívták sok más néven is a nagyapámat, de egészen a második világháború kezdetéig Farkasölő volt a neve a faluban. Marival kötött házasságából hét gyermek született köztük az édesanyám. A háború alatt aztán volt a nagyapám neve nyomorék is amikor egy bombázás alkalmával a bomba mellette csapódott be és farkasölőhöz méltóan két napig a földbe temetve vívta harcát a nagy kaszással. Győzött itt is. De később hívták „Habókosnak” mert senki sem hitte el neki amikor arról beszélt az embereknek, hogy volt egy találmánya amit a „ruszók” elvettek tőle. Később a helyi pap megtalálta a kopott bibliában a tustaras ismétlő pisztoly terveit ami a háborúban Zbrojovka néven vált ismertté és itthon ma csak így hívjuk Walter típusú kézfegyver.

Így hát rengeteg neve volt nagyapámnak, de én csak egy néven emlegetem a gyermekeimnek valahányszor meglátogatjuk Őt a temetőben, Őt akire ismeretlenül is nagyon büszke vagyok: a Farkasölő !

Angyal a halott város felett.

Slobo mosolyogva nézte a piros YUGO – valőrült tempóban az utcára hajtó Marcót. Ő sem lehetett különb amikor megvette az első Zastaváját. De annak már huszonöt éve. Lelkére kötötte Marcónak, hogy ha Vukovár közelében szerb ellenőrző pontokat lát azonnal forduljon vissza. Dimitrovka bácsiék élelmiszere nem ér annyit, hogy Marcónak baja essen. A szerbek már két hete körülvették a várost, de Marco szerint még be lehetett jutni. Innen is jól hallatszott az ágyúzás ami az öregek szerint semmit sem változott azóta, hogy Tito tábornok a közelben vezette el a partizánjait a németek orra előtt még negyvenötben. A városban nem volt élelem és Slobodan ha tehetne segített idős nagybátyjának túlélni ezt az újabb balkáni égést. Ide még nem vonultak be a JNA csapatok, csak az „Arkan tigrisei” nevű vad horda rohant át a városon mint egykor Batu kán csapatai Európán. Legalább akkora pusztítást hagyva maguk után. Pedig Arkan kapitány garantálta, hogy Szatnyica nem szenved semmilyen kárt, de úgy látszik ezt a „Tigrisek” nem tudták, vagy nem akarták tudomásul venni. Minden boltot kifosztottak Vukovarra való vonulásuk alatt. Szegény dilis Vlatkát is jól szájon vágták egy ártatlan grimasz miatt, és csak Djoko pópa közbelépésének

köszönhette, hogy nem kapott szuronyt a hasába. Azóta csend van. Csak Vukovár felől érkeznek felemás hírek. De egyben mind egyformák. A város kitart. Már szeptembert írunk és a több ezer romboló akna ellenére, amit naponta kilőnek a szerbek, töretlen az ellenállás. Kemény horvát szív van minden egyes téglában.

November. A jeges szél marka lassan összezáródik Szatnyica körül. A Duna felől metsző, hideg szél fúj.

Vukovár elesett.

Slobo keze ökölbe szorul a gondolatra, de azután lassan elernyed, hiszen arra gondol, hogy Marco itthon van és a kocsiját bütyköli, Pantya a kislánnyal a konyhában titokzatoskodik a karácsonyi csomagok körül. Hirtelen jobbról kiáltás hallatszik. Slobo odanéz és ledermed a látványtól. Két meghatározhatatlan hovatartozású egyenruhába öltözött katona lökdösi Djoko pópát aki vonakodva bár, de halad a fegyverek előtt. A főtérre tartanak. Slobo utánuk lopakszik. Ekkor meglátja a katonák vállán a fehér szimbólumot.

- Tehát Seselj a csetnikvajda emberei - gondolja - a „Fehér Sasok”. Vojislav Seselj vajda hírhedt gyilkoló gépei, akik élelem beígéréssel gyilkoltak le hiszékeny százakat Vukovár utcáin.

- Húst hoztunk! Húst hoztunk! – kiáltották a kiéheztetett város utcáin a betörés utáni órákban. Aki előmerészkedett azt könyörtelenül, válogatás nélkül lemészárolták.

Slobo látta amint a pópát betuszkolják egy nagy teherautóba amelyiken hangszórók is vannak. Az autó elindult és pillanatokon belül felhangzott a pápa ismerős hangja.

- Seselj vajda parancsa! Minden tizennégy és hatvanöt év közötti férfi egy órán belül köteles megjelenni a főtéren összeírás céljából. Ismétlem...

Slobo rohant haza, ahogy a lába bírt. Szinte beesett a garázsba, miközben ezt üvöltötte:

- Marco, Marco indulj azonnal, indulj a kis szerpentinre a hegyi nyaralóba! Ne kérdezz, nyomd a gázt ahogy bírod! Ott van étel is ital is amíg nem üzenek érted ott maradsz! Igyekezz fiam!- Marco éppen, hogy csak a lábát tudta behúzni amikor izgatott apja már bevágta a kocsit ajtaját. Semmit sem értett, de apja parancsait mindig szó nélkül végrehajtotta. Sejtette, hogy valami katonai sorozás készülhet ami elől meg akarja óvni az apja.

Éppen kifordult az utca végén amikor az elején behajtott a hangszórós kocsi. Slobo elvette a kabátját és elindult a főtér felé. Elégedetten, mert az ő fiából nem csinálnak Jugoszláv katonát. A főtéren már ötszáz férfi és gyerek álldogált. A „Sasok” minden utca kereszteződésében, ami a teret határolta ott álltak négyen öten. Be minden férfit, de ki senkit sem engedtek a főtérről Amikor nagyjából minden férfi ott volt akkor kinyílt a könyvtár ablaka és a pápa megkínzott holtteste repült ki rajta.

Pánik tört ki a téren. Mindenki a környező utcákba akart szaladni, de onnan a „Fehér Sasok”

AK gépkarabélyokból lőttek a tömegbe, annyi időre állva csak meg amíg tárat cseréltek. A rutinosabbak fedezéket kerestek, de ekkor a szemközti házak tetejéről felugatott négy géppuska, halálos rendet vágva a lenti tömegben. A fiatalabb fiúk sírtak, az idősebb férfiak nekirohantak a bajonettekkel felszerelt karabélyoknak. Hiába. Már csak néhányan álltak a téren köztük Slobo is. Akkor is mosolygott amikor tizenöt lövedék mart egyszerre a testébe. Szemeivel a szerpentinén haladó kis Yugo gépkocsit követte.

- Marco megmenekült – gondolta, és átadta magát a halál megváltásának. Egy pillanattal később Két akna vágódott a szerpentinén haladó kocsiba és szinte leborotválta az útról.

Egy óra múlva a „Sasok” kapitánya röhögve hívta fel a csetnikvajdát:

- Na ezekből se lesz horvát katona főnök - jelentette.

Szentestén már csak ketten voltak a kihalt faluban. A nők mind elmentek a férfiak lemészárlása után.

Pantya is a lányát terelte a régi, rozsdás Zastava felé, amikor a kislány felnézett a fekete égboltra.

- Nézd anya egy angyal repül át felettünk. – Pantya felnézett és így válaszolt.

- Az kislányom, csak éppen későn érkezett!

A Vukovár felé repülő NATO vadászgép amerikai pilótája ebben a pillanatban kívánt boldog karácsonyt az irányító toronynak.

Perezstegei Nóra

Egy fantasztikus embernek köszönhetően megismertem a CSODÁT. Soraimat olvasva remélem kicsit Ti is átélitek ezt a tökéletes érzést!...

Perzselő szemek

Őrzöm a lángot, éget nagyon.
Testedre vágyom, kéne nagyon.
Lobog az érzés, akarlak még,
Úgy kérlek Édes, a szemembe nézz.
Látnom kell végre azt a csillogást,
Perzselőn pillants, s oly kristálytiszván.
Nincsen a Földön
ily csodás szem több,
Ha rám nézel vele, menten ledönt.
A Mennyországban lebeghetek,
És örökké vágyom: csak engem szeress!

Hamu

A tested csábít, a lelked hív,
Ha nem láthatlak mardos a kín.

Szárnyaim nőttek hogy megjeljelek,
Láncom ledobtam, szabad leszek.

Ha hamuvá válok, elfúj a szél,
S ha arcodra szórja, tudd hogy TIÉD

Bolygód

Akarom látni ahogyan élsz,
És belelopni egy kicsike kéjt.
Tested oly forró, éget a vágy,
Adnék még Neked, itt egy lapát.

Ezzel most jól felpakollak,
S az éjben kéjben úsztatgatlak.
Boldogság-csóva Téged elér,
Adok egy bolygót mi csak Érted él.

Kering a pályán oly régóta már,
És csak arra vár, hogy boldoggá válj.
Megtenne Érted mindent Te Kincs,
Csak akarnod kell és Tiéd lesz mind.

Titkaid

Megszólít a dalod, elrepít a mából,
Lelked rezdülését mélyen benne látom.
Akarok már szállni,
Csak Veled, az égbe,
Összeolvadni és ragyogni a fényben.
Megfejtene végre titkait lényednek,
S megérteni miért ragyogsz ily fényesen!?

Gyémántom

Tiszta az érzés,
ragyog mint gyémánt
Szülinapodra
a szerelmem adnám.
Ezüstös szikra,
ezernyi csillám,
Behintlek véle,
érezd hogy átjár.

Szemeid tüzétől
megremeg a testem,
Szépséges arcodtól
megborzong a lelkem.
Varázsod végtelen,
mint az a mély sóhaj,
Mi elhagyja ajkamat
ha ábrándozom Rólad!

Mindenem

Belenézek a szemedbe mélyen,
A boldogság már ott lakik régen.
Benned az álom, de bennem csak Te,
A világ a minden, s a világ vagy TE!

Boldogság

Boldog lehet a lány,
kihez szerelmed repül,
És boldog lehet az Anya,
aki Téged szült.
S boldogok a virágok
amerre jársz,
És hűen őrzik
lépteid nyomát.
S boldog vagyok én,
ha végre látlak,
De a legnagyobb
boldogság az,ha
Téged boldognak látlak!

Nélküled Tél

Ellened oly védtelen vagyok,
Pillantásodtól majd' meghalok.
Látnom fáj, hogy nem vagy enyém,
De Nélküled élni maga a tél.
Dermesztő hideg, örökké fázom,
Minden pillanatban csak
Hozzád vágyom.
Látnom kell, hogy boldogan élsz,
És boldogságod a Mennybe kísér!

Árvíz

Nap lennék,
hogy forró sugaraimmel melegíthesselek.
Szél lennék,
hogy elsuhanhassak melletted,
és lágyan megérinthesselek.
Víz lennék,
hogy végigcsókolhassam a tested,
és kéjesen csiklandozzon Téged
minden cseppem.
Levegő lennék,
hogy átjárhassam minden sejtet,
és én legyek az,
ki beléd életet lehelhet.
Tornádó lennék,
hogy végre felkaphassalak,
magamba gabalyítsalak
és elrabolhassalak.
Vulkán lennék,
hogy kitörhessek ha megpillantlak,
és forró lávámmal beboríthassalak.
Árvíz lennék,
hogy elmoshassak mindent
mi valaha fájt Neked,
És én lennék a világ,
Hogy a részem lehess!

Viharok felett

Bennünk él a csoda,
jó mélyen elrejtve,
Kibontakozni úgy tud,
ha segít társunk lelke.

Figyelni kell Őrá,
minden pillanatban,
Szeretettel óvni
minden gondolatban.

Meghallani szavát,
Minden gondon által
És kezét szorítani
Az élet viharában.

Sárika

Sárika itt van, csodás kis tündér,
Bármit is csinál örömlő örvény.
Messze csilingel minden kis szava,
Mindent beragyog vidám kacaja.

Szemének kékje csillan a fényben,
Fürtös kis haja lebben a szélben.
Szalad a fűben aprócska lába,
És babakocsiját betolja a sárba...

Szabó Irén

A világban, amibe több, mint 59 éve beleszülettem, mindennapos gondot jelentett a megélhetés biztosítása. Így a tárgyakkal sokkal nagyobb szerep jutott, mint az érzéseknek, melyekről nem volt szabad, nem illett beszélni sem, nemhogy kimutatni. Így aztán már az általános iskolában túl komolynak és koravénnek minősítettek tanáraink. Műszaki diplomát szereztem, és csak jóval később, miután három gyermekem felneveltem, kezdtem keresni a mozgatórugóit az addig megélt történéseknek. Ebből az összegzésből, a további útkeresésből születtek első írásaim, közel 50 évesen. Amatőr alkotásaim azóta is megtartották a leíró és kissé filozofikus jelleget, hiszen e műveletet befejezni - míg élünk - nem lehet. Nem szokványos, egy kicsit filozofikus, egy kicsit ezoterikus jellegű írásaim reményeim szerint túlmutatnak az öncélú magamutogatáson. Ars poeticámat a „Hiszek” és a „Mondj igen-t...”c. verseim tükrözik leginkább. Ez utóbbi pillanatok alatt elhíresült. Zenés CD, PPS. és DVD változata az Internet világában is közismert, és a 2004-ben megjelent, korai írásaimat bemutató verses füzetecske is tartalmazza. Mint mindenki, én is írok szerelmes verseket, de ebből a nézőpontból egy kicsit ezek is más színezetet kapnak. Minden írásom egy fejlődési folyamat építőköve, rólam és nekem szólnak, s talán egy kicsit másokról és másoknak is.

A vers...

A vers, nem olyan, mint akarod.
Kényszerít, hogy leülj, és fogja a karod.
Csak úgy záporoznak a mondatok,
S a sebességtől dülöngélnek a sorok.
Nem ám egy ráérős délután
Agyad mondatot kreál.
Izzadsz, görcsölsz a papíron,
De nem jön ki rím, csak lom.
Ám, ha fogja kezedet az Ég,
Gyorsan megszületik, mi szép.
Ha itt-ott sánta is,
De mégis a tiéd.
Mert magadnak magadról írod versedet,
S hogy másnak is segít, meglehet,
De a koszorút fejedre mégse tedd,
Mert az csak növelné terhedet.
A jó verssel csak emelni tudod magadat,
S veled együtt majd másokat.
Az lelkedből tör elő,
Az ész számára kerülő,
Vigaszt adó, felemelő,
Galamb szárnyán elröppenő.
S ha belőle valami marad,
Csak az a kép,
Ahogy a tükörben látod magad.

Köszönöm

Ősz van. A hajnal vörös felhői közül
álmosan kikukkant a Nap és örül.,
hogy még búcsút inthet a Holdnak.
Megint egy új nap, s talán egy új holnap.
Hozz örömet az élőknek és nyugalmat a holtak!

A hűvös hajnali szél már arcomba mar,
lábam alatt meg-megzörren az avar.
A fákról lomhán peregnek a levelek,
olyan jó lenne most itt járni Teveled.
Séta közben átölelni, és fogni szorosán a kezed.

A Nap egyre magasabban jár az erdő felett,
kicsalogatva a madarakat és az őszi legyeket,
kik zümmögve élvezik a kései meleget,
észre sem véve az égen a vadlúd sereget,
pedig rikoltozásuk jelzi már a közelgő telet.

Séta közben megállít egy lehulló falevél,
mit gazdagon mintázott meg a gondos égi kéz.
Gyűrött arcomra mosolyt varázsol hirtelen,
s valami melegség önt el idebenn.
Mily csodálatos a Te világod, Istenem!
Minden egyes alkotásod áldom és szeretem.
Köszönöm, hogy itt vagy velem!

Köszönöm, hogy itt vagyok, hogy itt lehetek,
hogy tanulhatok és fejlődhetek.
Köszönöm a leheleted, a kezed melegét,
a dió koppanását, a madarak énekét,
s hogy találkoztunk mi ketten, Te meg én!

VÍZ, víz...

Mint szomjas ember nyúl
a gyémánt csillogású,
kristálytisza víz után,
úgy nyúltam Érted ,
de léted
már beszennyezte fényed.
Fogtam szorosan a kezed,
s egy pillanatra elhittem,
hogy ez jó Neked.
Most elengedlek,
Hisz megváltoztatni az életed,
már nem tudom helyetted.
Szeretlek,
mégis elmegyek.
Még fáj a kudarc,
de szép lassan
el kell, hogy engedjelek.
A leckét én megtanultam,
már valakiben –
feltétel nélkül –
bízni tudtam.
A többi
nem az én dolgom,
lehet.
Talán Neked is segít
e szösszenet,
hogy rájöjj,
mi fontosabb:

a tárgy, a növény, az állat,
vagy épp az emberek.
Van idő,
út is,
hisz kiszállni addig nem lehet,
míg meg nem tanuljuk,
mi a szeretet.
Óh, mily balgák is vagyunk
mi emberek!

Azt a pillanatot...

Magammal hoztam az érintésedet,
magammal hoztam a leheleted,
magammal hoztam a szemed színét,
rózsaszín ajkaid gyönyörű ívét,
mély, férfias hangod bársonyát,
arcodnak remegő, tétova mosolyát,
erős két karod sugárzó melegét,
szívednek minden kimondatlan rezdülését,
a hallgatásod beszédes csendjét,
s a szemüveged mögött megcsillanó
könnyecsepp erejét.

Látod, itt vagy velem,
s nem engedsz felejtennem.
Azt a pillanatot mindig,
minden percben,
napról- napra újra élem.
Azt a pillanatot
soha nem feledem!

Mondj igent...

Tudnál-e csendesen hozzám bújni,
esténként kedvesen átölelni,
hallgatni velem a madarak énekét,
megsodálni a fényt és a naplementét ?

Tudnál-e esőben nevetni,
egy fenyőfát megölelni,
élvezni a pillangók táncát,
átélni két ember valódi nászát ?

Tudnál-e táncolni a gyönyörtől,
könnyezve sírni az örömtől,
s kitárni felém a szívedet,
hogy megsimogathassam a lelkedet ?

Tudnál-e egy szempárból olvasni,
s benne a csillagot meglátni,
egy érintéssel átadni,
mit szavakkal nem tudsz elmondani ?

Tudnál- e koldusnak kenyeret adni,
alamizsnát elfogadni ,
a tárgyakat s a pénzt eszköznek tekinteni,
a poros földet ajkaddal megérinteni ?

Tudnád-e a virágot nem letépní,
színét, illatát megérezni,
szirmait megcsókolni,
egy beteg állatot megsimogatni ?

Tudnál-e dallamot hallani a vihar zajában,
melegedni a szivárvány sugarában,
meghallani a csendben a szív szavát,
átélni a teremtést, mint egyetlen csodát ?

Tudnál-e hallgatni, ha nem kérdeznek,
nem sírni, ha elfelednek,
köszönni, ha nem köszönnek,
tanulni abból, ha megköveznek ?

Tudnál-e a sötétben fényt keresni,
szavak és tárgyak nélkül szeretni,
legyőzni az izzó tűz parazsát,
szeretni engem, Istent és akárki mást ?

Mondj IGEN-t, akkor talán
a boldogság egyszer majd rád talál,
életed gyönyör lesz, s csodás újjászületés a halál.

Veled..

Napszíta bőrod csokoládébarna selyme
szelíd kontrasztot képez a rózsaszín és lila
virágokkal ékesített paplanhuzaton,
ahogy fáradt tested aléltan elnyúlik az ágyamon.
Nesztelenül odalopódzom.
Halk, kéjes sóhajtás tör utat rózsaszín ajkadon,
ahogy csókjaimmal csigolyáid számolom.
Ujjaim alatt ágyékom megremeg,
s lány hullámvész futja át testemet,
átrendezek minden pici felületet,

hol bőröm még nem érinti a tiedet.
Tudom, az összesnek ez csak a fele lehet,
mégis Egy vagyok Veled.

S miközben testem testedet szorosan, védelmezőn öleli,
lehunytt szemem halványkék tekinteted keresi.
Ajkainkban egy lélegzet az életünk,
együtt dobban karjaink szorításában a szívünk.
Még... még... még közelebb, mintha bőröm
pólusain keresztül magamba préselhetnék,
nincs távolság, miben elveszíthetnék,
nincs határa sem szívünk tengerének.

Szívemben tam-tam dobok vad zenéjének
ütemére kattognak a billentyűk,
agyamban villámlás és mennydörgés komponál
csodás extázis szimfóniát.
Izmaink erőnk feletti görcsbe feszülnek,
sejtjeink egymásba alámerülnek,
és akkor e hullámsírban picit meghalunk.
Majd egy lány szellő karjába kap,
s mint egy tollpíhét repít téren és időn át Veled,
lelkünk rózsaszín lepelben összefonódva spirál táncba kezd,
s kisodródik csillagon, napon és felhőn át
hallgatni a szférák zenéjét, az univerzum sóhaját,
a lét és nemlét között vergődő testünk kéjes sikolyát.
Repülök egyre feljebb Veled, nincs testem, sem lelkem,
mindenem egy Veled.

A gyönyör párájának csillogó gyöngyszemei
testünk hajlatain lomhán alágörögnek és
csiklandozva ébresztgetni kezdenek,
de testünk emlékezve a nagy utazásra
egymást el nem ereszti,

s bár szétválogatjuk ugyan mi enyém, s mi tied,
én mégis örökre egy vagyok Veled.
S mikor e színehagyott virágok közt magamhoz ölellek,
egy kicsit meghalok és egy kicsit újjászületek.
Nincs szó, mely elmondhatná, mily csodálatos
érzés összeolvadni lelkeddel lelkemnek,
talán, mert szeretlek, nagyon-nagyon szeretlek.

Határok...

Te tudod, hol a határ? Lehet, hogy
az igazság pengeélen kőtáncot jár?
Ahol a fekete és a fehér találkozik,
Szürke talán. De van egy határ,
ameddig a fekete feketébb,
s a fehér fehérebb már.

Mindannyian szeretetre születtünk,
s szerintünk nagyon is szeretünk.
Vagy lehet, hogy mégsem?
Talán „csak” szeretünk, vagy nem.
Hisz ez nem mérce vagy skála,
Vagy van, vagy van csak a hiánya.

Rengeteg a kincsünk,
De még több a „nincs”-ünk.
Kell, legyen egy határ,
Hol a nincs kincsre vált.
Ahol az ember meztelenül
újra Isten elé áll.

Tóthné Telkes Csilla

Telkes Csilla a leánykori nevem, őseim habánok, szerbek, tótok, székelyek. Magyaroknak vallom magam, és kedves hazai tájam a Káli-medence.

A család nagyon fontos az életemben, de szeretem a hivatásomat is. Magyar-olasz szakos tanár lévén szeretem a fiatalokat, az utazást és az olasz kultúrát.

Verselni öt évesen kezdtem, de szigorúan fiókköltő maradtam, csak szűkebb körben mutattam be verseimet, novelláimat. Barátaim elvárásolt „művészléleknek” tartanak.

Családom unszolására küldtem most el verssoraimat.

Jézuska

Jézuska, Te alszol?
Jéghideg e jászol.
Mária ölelget,
Meleget lehelget.

Jézuska, Te fázol?
Jaj, hogy meg nem ázol!?
Őriznek az ökrök,
Döngenek a böglyök.

Istenkém, Te bömbölsz?
Kis kézzel dörömbölsz
Édesanyád keblén
Édes tejet hörpölsz.

Pásztorok rád várnak,
Csak téged csodálnak,
S az arany virágok,
A három királyok.

Istenem, Te Úr vagy.
Minden szívben új, nagy
Csodát viszel végbe
Karácsonyi éjbe'.

Hull a hó...

Hull a hó,
Álmodó dunna ül a tájon.
Hó pihéz,
Megigéz meseszagú álom.
Tündérek
Zenélnek odafönn az égen.
Jégmanók,
Télapók táncolnak a jégen.
Zúzvara
Zubbonya gúzsozza az ágat.
Dércsípte
Jégcsipke díszíti a fákat.
Kendőt köt
Künn a köd. Befödi a házat.
Duruzsló
Kandalló benn meleget áraszt.
Jön a Tél,
Meg a szél. Cibálja az erdőt.
Így kíván
Ostobán: Boldog Újesztendőt!

Fekete Madonna

Fekete-fehérből
Kezed erejéből
Gyermek született ma
Fekete Madonna.

Télelő

Fehér kereszték. Lankák, fogatok.
Templomtornyok. Fehérek, aranyok.
Lovak, bivalyok, lankák, fecskék.
Békés. Mosolygós nyájak, kecskék.

Itt a föld szagát érzi
Az ember: avar és trágya.
Míg a kő Krisztus nézi
Őt csendben, malasztra várva.

Az út a Balatonhoz be-bekukkant
Kővágóörs és Révfülöp között.
Búcsút ragyog a Nap, míg le nem huppan
Rótvörösen Keszthely hegye mögött.

A hangafű már nem riszál,
Kócos mandulák integetnek.
A Hegyestű ködöt szítál,
Felhők óndarát hintegetnek.

A néma tájon szél füttyül,
A csonk között megül a pára.
Már csíp a dér, a Tél örül.
A Kötenger fagyott vidék lesz nemsokára.

Hárs

Zengő-bongó hársfa-vár,
Cserregő vár,
Benne tarka szarka száz.
Teraszain gerlepárok,
Tengelicék, folyondárok.
Csuszkafészkek, szajkók,
Kis csicsórkerajkók.
Júniusban illatozva
Virágszirmait kibontja,
Esernyőként szárnyra kel,
Ezüst hangon énekel.
Nyárutókor, estelen
Nyújtózkodik meztelen,
Augusztusi délutánon,
Árnyat vet a hintaágyon.
Szeptemberben szertelen
Szél borzolja,
S mint a bodza, apró bogyóit
Kiontja,
Teraszunkra esztelen.
Télen méltósággal áll.
Mozdulatlan hársfa-vár.
Teáját szürcsölve csendben
Karácsonyi szürkületben
Áldomással álmodó
Karjai közt hull a hó...

Fohász

Vigyázz rá Tél,
Te puha és fehér.
Óvd Őt, Te Ég!
Te távol Messzeség.
Fogd kis kezét,
Te göndör Fergeteg!
Őrizd és véd, d
Szitáló permeteg!
Tartsd melegen
Duruzsló lehelet!
Érintsd meg kéz!
Anyai szeretet!
Öleld át Fény,
Te langyos lepedő!
Áttetsző Lény,
Te zajos Levegő.
Minden mi él,
Most vigyázzon Terád!
Isten ,ember
És a fagyos világ!

Bölcső

Fehér ingben, gyolcsban,
Fehér liliom van.
Fehérrarany bölcső
Két fehér karomban.
Fehér csengő szólal
Tejfehér ölemben
Fehér ez az óhaj.

Törött szárnyú angyal

Törött szárnyú angyal,
Fekete, fekete.
Vörös lángú karddal
Őrzöl-e, őrzöl-e?

Megenyvezzem szárnyad?
Akarod? Akarod?
Ereszd le a kardod,
S a karod, a karod.

Torzonborz haragod
Izzik-e, izzik-e?
Tomboló magasba
Felvisz-e, felvisz-e?

Tolladon a tépés
Óriás, óriás.
Ki tehetette mindezt?
Óriás? Óriás?

Fejemet lehajtom,
A dacom, a dacom.
Feloldozol engem?
Akarom, akarom.

Én voltam az óriás.
Te tudod. Te tudod.
Bocsánatod esdem.
Megadod? Megadod?

Urbanovics Miklós

Ma még ráér rakoncátlan rendem

Ma még puha porcicás a padló

Ma még értem értékes az érdem

Ma még győzni gyúr a gyarló

Ma még hűde hasogat a hátam

Ma még csöppet csókolhatok csúnyán

Ma még lelkem léhűti a lázam

Ma még könnyezek is, úgy ám

Ma még álmokat szeretnék, nagyot

Ma még nem tudom, hogy ez maga az álom

Ma még sejtelmem sincs, majd hogyan csinálom

De tegnap kimondtam, hogy boldog vagyok

Mátrix

Pár hit megzavar bárkit
Tanít és győzköd, azt mondja:
“Muszáj lesz győznöd
És ne hagyd el tested
Fejleszd az agyad
Ne várd a sorsod
Alakítsd Te Magad”

A versem nem érdekel senkit
Mert tanít, hogy győznöd nem kell
Ha győzöd, anélkül is úgy lesz
Ahogy.
Hát rendben, mától, ha felébredsz
nem gátol, s elég lesz
Máshonnan szedni a pirulát
Nem kell kenegetni
Meg olvasott, s jól bevett
Trükköt bevetni, mert
Igazán úgy jó a hús is, ha
Tényleg magától pirul át.

Mindenki mást hisz
Ilyen-olyan mátrix a világ
De hát nem mindegy?
Ki tudja mennyire találsz
Hitelt a valóban
És van-e még lépcső, s szint

Felfelé, s Hány van?
Remélem (legalább ezért), hogy
Van valami Isten, aki fölött
Semmi se nincsen
És nem csak avégett, hogy
Nála lezárhassuk a messzeséget...

Ez mind lehetne rémes, de nem félek
Érzek viszont valamit,
Lehet, hogy a Semmit,
De mást, mint amit tanít az a pár hit
Valamitől megkapom
Vagy valaki átadja egyszer
Jó hinni ebben, s jó, hogy
Miatta másban nemigen kell

...kifejező

Olyan álmot láttam
Hol nem féltem veled
Tükrös mosakodást
Szerelmedet
Lüktető táncot
Rózsaszírom-hóban
A mozgásból úgy tűnt
Jól van

Illemtan-könyvet
Macskakövön párát
Villódzó sziluettet
Párját
Sárga biciklis
Mezítlábas tavaszt
Mi minden bolondságot
Átragaszt

Ablakokat fából
Bentről fuvolaszót
Zöld redőnyök előtt
Fehér anyót
Sírt szomorút, régít
Rikoltottam újat
Nem bántuk a szelet
Nekünk fújhat

Térben bújó titkos
Szökőkútból csendben
Kalapkarimával
Merítettem
Szaladva kacagó
Gyereksereg
Aranyhajú kislány
Meg egy kerek

Sokrétegnyi felhőn
Úszkált a hangulat
Bajszos olasz pizzát
Hajtogat

Barna kockacukrok
S az a varázs türkiz
Mi a Földre csodás
Világűrt visz

Dalba fordult napot
Összeölelt asztalt
Mosolygott a pincér
A tapasztalt
Láblógatni kéne
Vágytam kart és utat
Girbe-gurba utcák
Kezed kutat

Átléptük a dombról
Alattunk a várost
Szinte fáj, oly apró
Már most
Narancs eget, holdat
Csillagot, sajátot
Megjegyeztem én is
Na látod

Elegánsan írták: Bál
Végtelen selyem
Egyértelmű válasz
Történelem
Nekem voltál szép
Másnak súgtad, ez ő
Szájoncsókoltál...

Volna egy tanácsom

Barátom, belátom
Karácsony az Karácsony
Csak egy ilyen nap van
A világon
De - az Isten szerelmére
Jelöljük ki végre
Egy másik napot
S talán jóllakhat ott
Aki szeretné megérteni
Amit ma itt kapott
Aki megtartani szeretné
Aki szeretné másnak
Nem máskor, csak másnap

Én kész vagyok arra, hogy kiröhögjenek
Mindig is kész voltam; örök gyerek
Ha kérdeztek: mondtam
Ha akasztottak: lógtam
Feküdtem, ha holtan hagytak
(igaz alku volt, hogy meg ne alkudjak)

És most jó a kedvem, pedig
Megint egy évvel idősebben
(kétezeröt...)
Nem olyan kerek
Mint pár évvel ezelőtt
A pápa is más máma és
Van három éves kölök

Aki ötlet se volt és
Van olyan holt
Aki élt

S míg nektek időtök
Nekem benne kedvem telik
Valamelyik elfogy, de
Hamarább vajon melyik
Fogadni mernék
Ha nem én lennék
Aki Tud
Isten az Atyám
S kettő a hazám
(lentről föl és fönről lentre)
Kirázom lazán
Pont nekem ne menne
Gyerünk inni bort
Minek prédikáltok
"majdegyjobb" kort
Faljatok fel mindent
Előlem
Táplálkozzatok
Belőlem felőlem
Ha valaki akarna
Csak nyugodtan
Akár ma

S ha ma már jól lak'
Kezdje újra
Akár holnap

Válóczy Szilvia

1978. június 4-én születtem, Hatvan városában. Gyermekkoromat a Galga-mentében, Turán töltöttem. Gimnáziumi tanulmányaimat az aszódi Petőfi Sándor Gimnázium és Szakközépiskola humán, két tannyelvű iskolájában végeztem. Ebben az időszakban ismerkedtem meg az írás szépségeivel, néhány versemet a Turai Hírlap is publikálta. 1996-ban a „Háború” c. versem bekerült a Gyurkovics Tibor által válogatott „Hajtások” c. antológiába. Gimnázium után egy multinacionális cégnél helyezkedtem el, ahol később férjemmel is megismerkedtem.

1999-ben családommal Veresegyházra költöztem. Dániel fiam születését követően átmenetileg felhagytam az írással, majd 2002-ben kezdtem el újra a líra útját járni. Lakhelyváltással a munkám is megváltozott, hirdetésszervezőként kezdtem el dolgozni egy helyi érdekeltségű reklámújságnál. Az interneten 2004. óta publikálom verseimet, több amatőr írói oldalon is. Saját weboldalam mellett (www.femmepoete.extra.hu) amatőrként fotózom is, valamint Zsófia lányom születése után, saját vállalkozásomban honlapokat készítek.

Mindörökké

Tudom, lelkedben
Mit jelent az érzés,
Mi földön túl szelídség,
Éltető harmónia.
Tudom, hisz érzem...
Szüntelen dobbantja
Meghasadt szívem,
Szerelmed minden vétkem.
Bennem áramló tüzed
Áldva fonódik testem köré,
Szeretlek földi Angyal...
Szeretlek Mindörökké.

És ott...

És ott álltunk Te meg én
A világ távoli peremén,
Kezedbe kezem simult,
Alattunk a föld oda indult,
Hol szárnyakká ölel az ég,
Az elringatott messzeség
Oly határtalan békeességében.

És ott láttuk Te meg én,
Hogy a nap ugyanaz a fény,
Mely szívünkben úszik,
Szüntelen belekúszik
A hitt remény ékeként,
A szeretet véreként
Úgy dobog, halhatatlanul.

Aludj csendben...

Aludj csendben Drága Kincsem!
Legszebb álmod őrzi Isten.
Szeretetben, békességben,
Angyal vezet fenn az égben.

Aludj csendben Drága Szentem!
Most rossz gondolat e földön nincsen,
Mert átölel a fény, az Isten,
Remény siklik át a szíven.

Aludj mélyen Drága Lelkem!
Hunyd le szemed, hunyd le csendben.
Tiéd a világ, Tiéd minden...
Vigyázunk Rád én és Isten.

Nő vagyok

Nő vagyok,
Ki félve ébredez,
Kinek lelkében él
A lágyan szomorú nesz,
S a pillanat,
A nemes pirkadat,
Mit két kezével ringat a Nap.

Nő vagyok,
Néha lélekben szomjazó,
Némán kérő,
S olykor hallgató,
Vagy eloltott,
Magányos gyertyaláng,
Kit tüzétől égve a szelídség szánt.

Nő vagyok,
Egy szerelmes vallomás,
Ki melletted,
Merengett szívednek
Soha sem más,
Megtalált vágyadnak
Őszinte társ.

Nő vagyok,
Féltésben megadó,
Tiltó, nemes hangodban
Egy elhagyott, kósza szó.
Ölelt karod közt,
Szerelmed nélkül
Csak egy haldokló.

Kuporodó boldogság

Összeszorult a szív. Tehetetlenségében majd megállni vágyott, de tovább lüktetett, ahogyan azt kell. Mert kell. Megállni nem szabad, hisz fut az út előtted, lábad alatt taposod az ösvényt, min járni próbálsz. Néhány rög eléd gördül, ahogy azok a kavicsok is, melyeken néha megcsúszik lábad.

Magányba roskadt a látomás. Önző gondolatokban úszott az elbotlott szó, saját magára vigyázott. Bár szeretni tanult egy-egy kedvcsináló napon, most mégis inkább félt. Félt saját magától.

Ágyába kuporodott a boldogság, bár tüze még mindig lángot vet a messzi csillagoknak. Érteni próbálja a lázadó perceket. Talán érti is, hisz minden kérdésében ott a válasz. Szeretni csak egyféleképpen lehet.

Varga Anna

(Ílianne)

1965. január 6-án születtem Budapesten. Már egész pici koromban vonzott a zene a tánc, és általános iskolás koromban már az irodalom is. Nagy szerepe volt ebben apukámnak, aki nagy tudásával, olvasottságával, a versek szeretetével okított az együtt töltött idők alkalmával.

Táncos szerettem volna lenni, de ez irányban tanulni nem adatott lehetőségem, így a Steinmetz Miklós Gimnázium elvégzése után, a Budapesti Tanítóképző Főiskola óvónői szakán szereztem az első diplomám, majd a Baján az Eötvös József Tanítóképzőn a másodikat.

Az utóbbi 11 évben, a Gulner Gyula Általános Iskolában tanítok abban a kerületben, ahol élek. Vonzódásomat a versekhez, először rendezvényeken való szavalással éltem ki, de 2005 óta saját verseket is írok, mert jólesik egyszerűen és ízlésesen játszva a szavakkal megformálni, kifejezni az érzelmeimet és a gondolataimat. 2005 óta aktív versíró tagja vagyok az Amatőr Művészek Fórumának.

A lelkemben reményfa nőtt...

Nem mozdulok,
S megállítom az időt.
Így várok tovább,
Mert a lelkemben reményfa nőtt.
Ágai utat törnek a testemen át,
Megérintik az ég fátyolát.
Nem mozdulok,
Mert félttem a reményfát,
S titkon óvom minden ágát.
Ő az élet csodája,
Ki nem érti,
Az is megcsodálja.
Karomat emelem föléje,
Vagy megbújok árnyas tövébe'.
Ha szomjas,
Könnyemmel öntözöm,
De tőle el,
Sosem költözöm...

Balatoni álmodozás...

A tó tükrében arcod és arcom,
S a rebbenő emlékek fodrozta víz,
Lágy habok közt oszló remények,
S még születő álmok vágya,

Mely egyre csak hív.
Susogó szellő, apró szitakötő,
Táncoló napfény a tó felett.
Ragyogó szemeid is látom,
Mely akkor és ott,
Csupán képzelet.
Tétova mozdulat,
Keserű könnyek.
Csak cseppek,
De a melegnél forróbb a gondolat.
Nézem a tavat megtöltve az álmaimmal
S az lágyan ölelve elringat...

A hárfával mesélek...

Bús dallam a hárfán,
Odafagyott szerelem.
A hófehér húrokon,
Lázasan pengetem.
Bódító áradat,
Hűsítő balzsam,
S jéghideg gondolat egyetlen dalban.
Dermedt ujjaimon a játszi fényben,
Halk zenepor libben a gyenge szélben.
Érzések varázsa,
Varázslatos méreg.
Szavak nélkül a hárfával mesélek...

Reménybe öltöztetem a lelkem

Reménybe öltöztetem a lelkem,
Fázott a nyárban eleget.
Szerelmes fényekkel átszőve télre,
Raktároznom kéne egy kis meleget.
Sajduló szívfájdalmam,
Átadnám a múltnak.
Zenével, csókkal, hittel,
Még minden jól alakulhat.
Tervekből építhetnék,
Apró parázsló vágyat,
Mely egyszer majd,
Tűzzivatarrá válhat.
Tombolna, izzana újra a világom,
Nem kéne magamat tovább sajnálnom.
Szállnék feljebb és feljebb,
Mint a pernye,
Nem kívánnék többet ennél,
Csak még azt,
Bár te is velem lennél...

Karácsony estéjén...

Álomba merül ma a világ,
A bánat egy kicsit elszáll,
Jó messzire kószál.
Fények játéka a szívek felett,
Betölt házat s minden teret.
Meghitt s puha az éjjel,
Néma a csillogása,
Belesimul a ma ragyogása.
Enyhítő forrás a pillanat,
Mikor kéz a kézben megpihen,
S gyengéd ölelésbe burkolózva,
Nézzük egymást szelíden.
A csillogó hópelyhek násza,
Virágzó téltavaszt hoz virradatra.
Nem mozdul a világ,
Az ablakon kívül szikrázik a jégvirág.
Bent állunk mi, s kezünkben a jövő,
Hitünk ma az egekig nő.
S mert karácsony van, most megpihenünk,
S csak fénylő csillagpor az,
mi száll felettünk...

Városi Angyal

Az ok amiért verseket írok vagy ilyen bemutatkozó féleség.

Molnár Csilla egykori szépségkirálynő életéről szóló könyv elolvasása után kezdtem verseket írni. S Kovács Ákos énekes munkái is hozzájárultak ehhez a folyamathoz. A Szavak és csendek című verses könyvének elolvasása után eszméltem rá hogy nem vagyok egyedül a vers írásban és hogy nem szabad eltitkolnom a műveimet mások elől..

Íme ennyi az én titkom se több se kevesebb.

Fel ne ébressz örök álmomból

A testem itt ül, de a lelkem máshol van
Elmosódnak a képek, elmosódnak a hangok
Most oly nehéz a testem
Börtönnek érzem, melyből szabadulnék
A depressziósság általánossága úrrá lett rajtam
Nincs értelme az életemnek
Eltűntek a fények, sötétben állok
Elvesztem, zuhanok a semmibe
Nem tudom hol vagyok
Félek hogy elveszek
Elnyel a végtelen, a semmi, a sötétség
Mégfagytak a szárnyaim
S most zuhanok a mélybe
Nincs bennem halálfélelem
Általános megnyugvás, beletörődés
Míntha megszabadultam volna
Szabad vagyok, szabadabb mint valaha voltam
Hatalmas erővel csapódtam a földhöz
S nem fáj semmi
Nézem magam kívülről
Halott testem a földön fekszik
Halott vagyok
S nem riaszt
Inkább nyugtató a gondolat
Minden ami szép volt már elveszett

A lelke tüzben ég
A teste a halál érintésétől remeg
Örök álomba merült a teste
Csak ne ébressz fel a semmiből,
Az örök álmomból
Jó így lenni
Nem törődni semmivel
Nem tudni semmiről
Csak fel ne ébressz örök álmomból
Csak fel ne ébressz

Láttam a halált

Láttam a halált
A földre hulló levelekben
Ahogy hirdetik az elmúlást
Ahogy elvesztik fényüket
Ahogy elvesztik szépségüket

Láttam a halált
A temetők sírjain
A korhadt keresztek tövében,
Generációk pihennek

Láttam a halált a háborús híradásokban
Ahogy nemzetek állnak fegyverben
Ahogy az ártatlan népeket halomra ölik
Egy jobb világ reményében

Láttam a halált
A kórházi ágyaknál
Ahogy fiatal és öreg egyaránt befejezi az életet
Körülöttük mindenki sír s az ő arcuk mégis
Nyugalmat sugároz

Láttam a halált
A közúti baleseteknél
Ahol egy pillanat az életet vagy a halált hozza el
Ahogy a halottakat hulla zsákba csomagolják

Láttam a halált
A gyászolók szemében
Ahogy a könnyük hull mikor a szív felfogja
Ez a vég
Sírnak hisz nem tudják kinek a jobb
Aki elment vagy aki maradt

Láttam a halált
Az álmaim tengerén
Szép arca volt?
Én vele mennék de felneveltet
S közölte nem értem jött
S tova illant az ébredésben

Fehér Sólyom

Ákoshoz

Nem tudom hol találtalak meg
De fényt hoztál az életembe
Ösztön lényként éltem
Hajszoltam a vad vágyakat
S jöttél te s minden megváltozott
Fény vagy sötét szobám falán
Lehullt rólam az átok
S éreztem szabad vagyok
Hisz felébresztettél önző Énvilágomból
Dalaidban magamra ismertem
Hisz téged kerestelek
Untam már az üresfejű sztárokat
Maradandóbbat kerestem mint egy hideg csillag
S benned mindet megtaláltam amit kerestem
Fehér Sólyom vagy e beteg magyar léleknek
Gyógyíts meg minket kérlek
Hogy újra tudjunk szeretni másokat
Ahogy te szeretsz minket

Vasi Szabó János

Szombathelyen születtem 1965-ben. Gépipari technikumot végeztem. Nős vagyok, két gyermekem van. Jelenleg Tanakajdon élek.

Első írásaimat középiskolás koromban követtem el, azóta - rövidebb hosszabb megszakításokkal – alkotok. 1993 óta jelennek meg verseim, novelláim országos jelentőségű újságokban és kisebb irodalmi közösségek lapjaiban. Néhányat felsorolnék mindkét részről: Kelet Felől, Kapu, Új Hang, Föveny, Kláris, Lant, Kristály, Magyar Jövő, Periféria, Nyírségi Hajnal, Android, Solaria... Antológiákban is szerepeltem, hasonló „leosztásban”: Arcok és énekek 2007, 2008, Kétezer éves út, Lelkünk hangjai, Mint a gyöngyhalász és most itt a remek Verselő antológia 2008...

Az „Elhunyt Szolzsenyicin” című vers szomorú apropója: a Nobel-díjas író közelmúltbéli halála. A gránátalmafa című novella egy kis játék a lehetséges jövővel; hogy néz ki szűkebb pátriánk kb. száz év múlva, ha a globális felmelegedés hatására a „Szahel-övezet” a mi szélességi körünkig csúszik fel...

A bajt jobb megelőzni, mint elszenvedni!

Elhunyt Szolzsenyicin

Elhunyt Szolzsenyicin,
a legnagyobb
antikommunista író.
A legnagyobb
kommunista ország
szülötte.
Számomra: hiteles!

Idézet Tőle:

„ Irodalmi sorsom nem az én sorsom,
hanem azoké a millióké, akik nem tudták
már papírra kaparni, elsutogni, elhörögni azt,
ami a börtönben, a lágerben történt velük.”

Nacionalizmusa ellenére
könyve,
a Gulag-szigetekről,
bizonyíték:
minden Eszme
értéke
megvalósíthatóságában rejlik!

S Eszméknek;
legyenek kezdetben
fennköltek,
de a poklot hozták
a Földre:
POKOLBAN A HELYÜK!!

A gránátalmafa

I.

Freiburg városa a múlt fél évszázadban rohamosan fejlődő mezőgazdasági központtá vált. A Schwarzwald-hegység déli lankáinak nektarin, mandula, jujuba és szőlő termő területe az Európai Föderáció déligyümölcs szükségletének hetven százalékát fedezte. A termesztés és a kutatás központja a freiburgi J.F.Weinberger Kertészeti Egyetem, immár évtizedek óta.

II.

A forró fön lecsapott a kopár Günsberg keleti oldalára. Több ezer köbméter homok lódult meg, csak a békésen csordogáló Raab mocsaras völgye, s a Nord-Süd Kontinentális-autópálya kiemelkedő töltése fékezte meg fergeteges rohamát. A néhány csöpp eső Semmering mandulafenyő ligeteire jutott...

Négyen kuporogtak az összeroskadt sátor vászna alatt. Bár a vihar félóráig sem tartott Roland Schneider óráknak érezte. Társai: a hórihorgas Karl-Heinz és Jürgen meg a tömzsi Mehmet egy litert leizzadtak a füledt ponyva alatt. A hőségnél is rosszabb volt a mákszemnyi, hajukba, ruhájuk alá furakodó por. Roland lehunytt szemhéja ellenére apró tűszúrásokat érzett, mint az óvatlan lakatos, aki pajzs nélkül hegeszt.

Dühük a campus gondnokára, a vén Stifterre irányult. Ha az rohadék tíz perccel később kezdi a

létszámellenőrzést – a füves cigi füstje kámforként elillant volna a körlet levegőjéből – most Oslo vagy Trondheim langy-párás almaültetvényein ritkítanak a termést; vagy ami még jobb: Pomeránia kajsziföldjein kergetnék a forróvérű, szőke lányokat!

De lebuktak; s itt szagolják egymás kipárolgásának veríték szagát az MDW*-ben, a halálra ítélt pusztá nyugati szélén.

A vihar elmúltával előbújtak a vászon alól. A néhány éve még reménytelinek tűnő szőlősorokról elhordta a szél az okkerszín homokot. A szürkére kövesedett altalajból úgy meredtek elő a csonkok, mint csatatéren a földbeszúrt lándzsák.

A társaságból Mehmet tért először magához – hiába: déli vér –, fölkapott két rozsdás vödört és elindult az artézi kút barnára korrodált fogantyúja felé. Amint odaért a mozdulatai megdermedtek. Két alak bújt elő a kút mellett összerakott homokfogók alól. Mint porfürdőző teve púpjai: gyerekkorban lévő barna fiúcska és egy fekete hajú, szénszemű idősebb lány.

- Vigyázatok! Két cigány! – kiáltott hátra. Karl-Heinz rögtön a vödörkhöz ugrott, Roland keze önkéntelenül az övre akasztott kulacsot kereste. Jürgen felmordult:

- Nem loptak el valamit? Meg van minden, fiúk?

- Mit kerestek itt?! – Mehmet az MDW keveréknyelvén rivallt rájuk, a fiúcska ijedten hátralépett, a lány a zömök fiatalember válla fölött Rolandra nézett. Szemei felragyogtak és gyors hadaró nyelvéen hozzá intézte a szavait.

- Mit karattyol ez a bula? Értesz valamit belőle,

Schneider?– kérdezte Jürgen csodálkozva.

Mehmet látva Roland értetlen arckifejezését lassan fordított:

- Azt mondja, hogy a közeli kihalt városban termő almafára letek az öccsével. De ez lehetetlen! Az alma innen félezer kilométerrel északabbra él csak meg! Lehet, valami savanykás opuntiát találtak, azzal keveri össze. Láthatóan habókos a csaj!

- Vagy egyszerűen a romok közé akar csalni, ott meg a família jól eltángál és kirabol! – vetette közbe Karl-Heinz undorral. Mehmet azonban a lány pártjára állt: ismerte a déli pusztában kóborló roma-karavánok népét, s ez a lány magasabb, erősebb és világosabb bőrű volt, mint akiket látott. Talán egy megesett „báriséj” félvér utóda lehetett, akit az anya halála után elzavart a vajda.

- Fiúk! Az egyetlen szabályzata kimondja: ha a szakmai gyakorlaton bárki a szélsőséges körülményeket eltűrő gyümölcsfajtát talál, köteles magot vagy oltóágot begyűjteni róla! Roland, ez a bula neked megmutatná, hogy hol van! Szerintem menj vele! A kis csávót, addig itt tartjuk túsznak!

Schneider kelleetlenül összeszedte a társai kulacsait és a cigány nyomában elindult nyugatnak. Meredeken ívelő kopár domboldalon kapaszkodtak fel. Mögötte élettelen sík vidék terült el. Onnan látni lehetett Günsberg horizont fölé emelkedő, sötét, fűrészfogszerű vonulatát.

- Hogy hívnak? Van egyáltalán neved? – ennyit tudott a keveréknyelvből, ám a lány szemében értelem gyűlt.

- Orsa! Én Orsa! – bökött magára, fehér fogsora, mint egy Blendamed-reklám villogott. Ez a mosoly ezernyi szikrát robbantott csinos arca minden szegletébe. A rajongó pillantástól Roland kényelmetlenül érezte magát. Jürgen szavai jutottak eszébe az odenburgi roma-vásárból: „ – Szexelni legjobb a cigánylánnyal, de tartósan összeállni nem szabad vele! Körül sem nézel, már ott szaladgál hét-nyolc purdé, amiből jó esetben kettő-három a tiéd! Ezek a bulák huszonöt évesen már tehenek, harmincévesen úgy néznek ki, mint egy lestrapált ötvenes bajor nő.”

Orsa keze pillanatra hozzáért a fiú combjához, rögtön elkapta, s előre mutatott. A távolban feltűnt, délibábként vibrált az elhagyott város. Roland felsóhajtott:

- Látom, Orsa! Kövek a pusztán.

Elkopott aszfaltúton közelítették meg. Beszakadt tetejű, ki-bedőlt téglapületek, homokkal befutott sivár kertek maradványai közt. A fölborított, útszélien hagyott autók rozsdás vázai tovább erősítették a temetői hangulatot.

A lány előresietett, harmonikus mozgása olyan volt, mint májusi szélben hajladozó aranyesőé. Schneider a kése bőrtokját szorongatta, de egyetlen lélekkel sem találkozott.

A város centrumában jártak, amikor a lány megállt: egy kidőlt oszlopokból álló, még a leomlott betonfalaknál is sokkal régibb kőszentély előtt. Repedezett homlokzatán Schneider felismerte a letűnt kor rúna-betűit. És akkor megpillantotta...

Nehezen tudott erőt venni a felindultságán: előtte a szürke törmelék halmai közül arasznyi vastag törzsű, bojtos-fejű fácska zöldellt! Az apró levelek, s hosszú tövisek hónaljában lángvörös virágok pompáztak! A vékony barna ágak meghajoltak az ökölnyi-nagy pirosas termések súlya alatt; rajtuk a csészelevelek, mint apró koronák...

Orsa odalépett a fához – s mielőtt a fiú rászólhatott volna – leszakított egy „almát”. Ügyesen kettétörte. A kemény héj alól gránátékkövek ragyogtak elő, s a kicsorduló lé csillámló kárminvörösre festette a lány ajkait.

Roland elfogadta a gyümölcs felét; teste hozzáért az izmos, pihegő testhez. Orsa ajkán a csók épp oly édes-savanyú volt, mint a gránátalma íze.

III.

A Schwarzwald-hegység déli vonulatai a nektarin, mandula, jujuba és szőlő hazája. De Freiburg városa a megújulást, szerelmet hozó tavaszt a gránátalma égővörös virágával köszönti.

Roland Schneider nemesítő „Rubin Steine am Angere” meghódította a Föderáció és Grönland piacait. Munkássága elismeréseként egyetemek, kutatóintézetek tiszteletbeli tagjává választották.

Felesége, Orsa Schneider hat gyermekkel ajándékozta meg: három lenszőke, tengerzöldszemű fiúval és három aranyhajú, búzavirágszín szemű lánnyal.

* Mitte Donau Wüste

Virág Balázs Face

Ki vagyok én? Egy útkereső, aki annyira kereste magát, hogy egy rövid, de mégis fájdalmasan hosszú, időre, teljesen el is hagyta. Most éppen a megújulás van soron nála, tiszta lappal, tiszta fejjel, új emberként a régi romjain. Kalandra fel, legyünk szerelmesek az életbe, nem vagyok fáradt, készen állók bármi újra, lehetne a zászlómra írva, de nekem nincsen lobogóm. Van helyette listám, ami felér egy bemutatkozás jellegű gesztussal.

Amatőr filmekben s színdarabokban szerepeltem. „Énekeltem” templomi kórusban, s zenekarban is (Drunken Brothers). Írtam szövegkönyvet, verset, dalt, köszöntő beszédet (társszerzőként), cikket, amatőr filmekhez, színdarabokhoz, iskolai rendezvényekre s kiadványokba, zenekaroknak s kisebb újságoknak. Szerkesztettem a Kontyfa Rádiót, valamint a Snitt Magazint egy társammal. Táncoltam több szalagavatón s a hivatalos program részeként bálokon. Perfomanszot mutattam be az Őrület Mezsgyéjén Táncolókkal. Jelenleg főiskolára járok, s ahol lehet, képviselem magam.

Lábujj monológ

Nyikorgó ajtó és belépek
Örvénylő tudatmassza, a homlokom mögött
Segítségért kiállt egy hang
Embrionális tudatmadzagomat
Amit születésem óta hordok
A belém nevelt eszméket, nézeteket,
A sorvadó társadalom, sorvadó normáit
Mind kitépem magamból és elhajítom
Az erdő mélyén nincsenek szavak
Csak érzések, gondolatok
Egy örült vallomásai, amiket a lábujjainak mesél
Miközben a százszor elmesélt történet
Újrírja magát
A letépett ujjakból fakadó világok
Megkezdik táncukat
Gyorsabban és gyorsabban és egyre gyorsabban
Míg végül el nem pusztulnak forgásukban
A csónakház ajtaján egy fehér felírat:
MENEDEKHELY
A vízre futó csónak üres
Lányok szívére ül a nagy madár
Csőrében ágacskát tart
A lehulló mag megtermékenyíti az izmokat
Dobbanás, dobbanást követ
Én, meg a zaj elől menekülve
Meghúzom magamat a csónakház legsötétebb sarkában
És nézzem, ahogy belépek az ajtón
Újra és újra

Senkit nem lelek

Senkit nem lelek
Néznek hideg szemek
Fázom a tekintetek tűzében
Meditálni vágyom néha
De a szitár zenén túl,
Nem jutok
Senkit nem lelek
Mind ellenséges felek
Nem hazudok, félek
Hűtlen szavaké az értelem
Itt maradás
A Föld haldoklása
Lesz egyszer
Karácsony még
Amikor a világ apokaliptikus
Lángokban ég
És ránk borul a sötét
Senkit nem lelek
Ki tudja, merre megyek
Egyre megyek, csak megyek
Lábam alól nőnek hegyek
Völgyek arcomon a hegek
Tantrikus jógi nász
Amikor belém öl a nász
Sunnyog a városban a gyász
Sípbal, dobbal hirdeti igazát
Nem hallgatja senki a dalát
De ő énekel tovább
A szívének művész

A siker vagy bukás
Közönségi pátosza csak körítés
Senkit nem lelek
Ki megélt három évszázadot
Bölcs szemeivel beszéli el örületét
Érzi és neveti halála leheletét
Nem érez félelmet
Mert ő már látta Istent
A zöldségesnél a sarkon
Az ecseri úti metrónál
Percek hullnak halomba
Nincs az a bomba, ami megbontja
A harmóniát
Amit belénk szült a világ
Csak a hús ég el
Kormos lesz a csont
Ruhátlan halál, kiállító teremre vár
Jövő gyermekei!
Egyesüljetek vitrinem előtt!
Nézzétek rágózva, kiüresedett koponyám!
Senkit nem lelek
Kit nem fojtanak az évek
Csendben bele a magányba
A legnagyobb társaság közepén
Kezdődjék a zeném!
Idegtépő szeánsz
Amíg reggel meg nem lellek
Senkit nem lelek
A mindenség már az enyém
Kezéhez ér az enyém
Megcsillan a remény a hurkon

Korán reggel és minden este

Korán reggel üvöltök
Hogy késő este suttogni tudjak
Csendben füledbe bele
Mikor a plutónium
Átöleli a lábujjainkat
Amik kilógnak a valóságba a takarónk alól
De mi egymásban vagyunk elfoglalva
És amikor a gondolatok megszűnnek
Meglátjuk a tenger partján
Az utolsó igazi karácsonyfát
Mankóinkra támaszkodva hajolunk egymáshoz közel
És szemekkel suttogjuk némán el
A tenger hangját a szánkban
Korán reggel minden reggel üvöltök
Mint a bálna dögre hulló sirályok
Széttöröm a hajnal csendjét
És az üvegmorzsák bekúsznak
Az eldeformált szemhéjak alá
De késő este suttogok újra
Neked füledbe
És szeretem a bőrödet
A hajadat
A koponyádon a húst csókolom
És bár csontjaidról a halál jut eszembe
Mégis múltó üvöltéssel suttogok neked
A változásnak kitett szívedbe
Mert szeretlek
Korán reggel és minden este

Zsatkovics Edit

1951-ben születtem, Vízöntő havában, egykeként. Talán a szüleim korai elvesztése miatt kezdtem el verselni nagykorúságom kezdetén. Önálló kötetem még nem jelent meg, de ifjúsági , üzemi lapokban (melyek időközben már megszűntek) publikáltam. Antológiában is szerepeltem már (Alterra Kiadó).

Bölcsész vagyok, csaknem 40 év munkaviszony után ez évben mentem előnyugdíjba. Több aktuális irodalmi pályázaton indultam, pozitív visszajelzéseket kaptam örömmre.

Házasságban élek, gyermekeink felnőttek, mindketten élettudományt választottak hivatásul.

Szeretnék irodalom közelben maradni, nem hagyom "meghalni a meséket".

Kétszemközt

Így élek én örök készülésben :
Megszemlélni építkezésemet,
tégláimat a megtörténteket
vágyaimat, a meszes vedreket
csiszolódásaimat,
a vakolókanalat cipelem.
Így kőműveskedem.

Kőbe zárnám magam,
ne halljam hangomat.

Barátom vagy

M e r s z
új lehetőségeidből
kokárdát hasítani,
és kitűződ mindenki lássa.
Nem tétovázol
vágyad dárdáját csendbe szúrní

Vasízú szádban acélfogak
Összefüggő tízparancsolat

Te, ki voltál ...

Te, ki voltál
megtapsolva,
Láttad milyen
megtaposva?

Te, ki voltál
palotában,
láttad milyen
kalodában ?

Te, ki voltál
meghurrázva,
láttad milyen
megruházva?

Tilalmas fűnek,
bizalmas fának
hajladoztál .

Sose Érte,
sose értem
adakoztál!

Fogadalom

Se kotlós, se kokott nem leszek,
Se apám , se ingatlanom
Se anyám, se vigadalom
Se foglyom, se viadalom
Se vigasztalóm, se imadalom
Sehol egy repedés
Sehol egy menedék.

Árva árnyék

Pettyes gomba
vállig érő
bús kalpagja
szárát nyomja.

Nincs egy fűszál,
kapaszkodna
nincs egy tücsök,
barátkozna,
harmatcseppel
megrakodva
nagyra nőne
sokasodna.
Befogadna
méhébe is,
belophatna
szívébe is,
lenne eresz
hogyha áznék,
lenne kedves
hogyha fáznék
megjuházott
árva árnyék

Két madárka

Nyírfaágon hajnalvárón
fagyban fázón két madárka

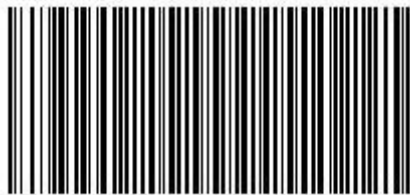
Két madárka szárnyra kapna
éjfél-üzön, téli tűzön áttáncolna

de az ágak nem eresztik,
hajszáltestét megtördelik
két madárnak, vágymadárnak.

Morzsádért könnyörgök

Soha el nem múltó
Soha ki nem alvó
Soha be nem záró
Soha meg nem vádló
Soha fel nem hasító
Soha szét nem szakító
Soha le nem áldozó
Soha meg nem átkozó

Örökké oltalmazó
szerelemkenyér
morzsádért könnyörgök.

ISSN 2068-341X